

Liahona

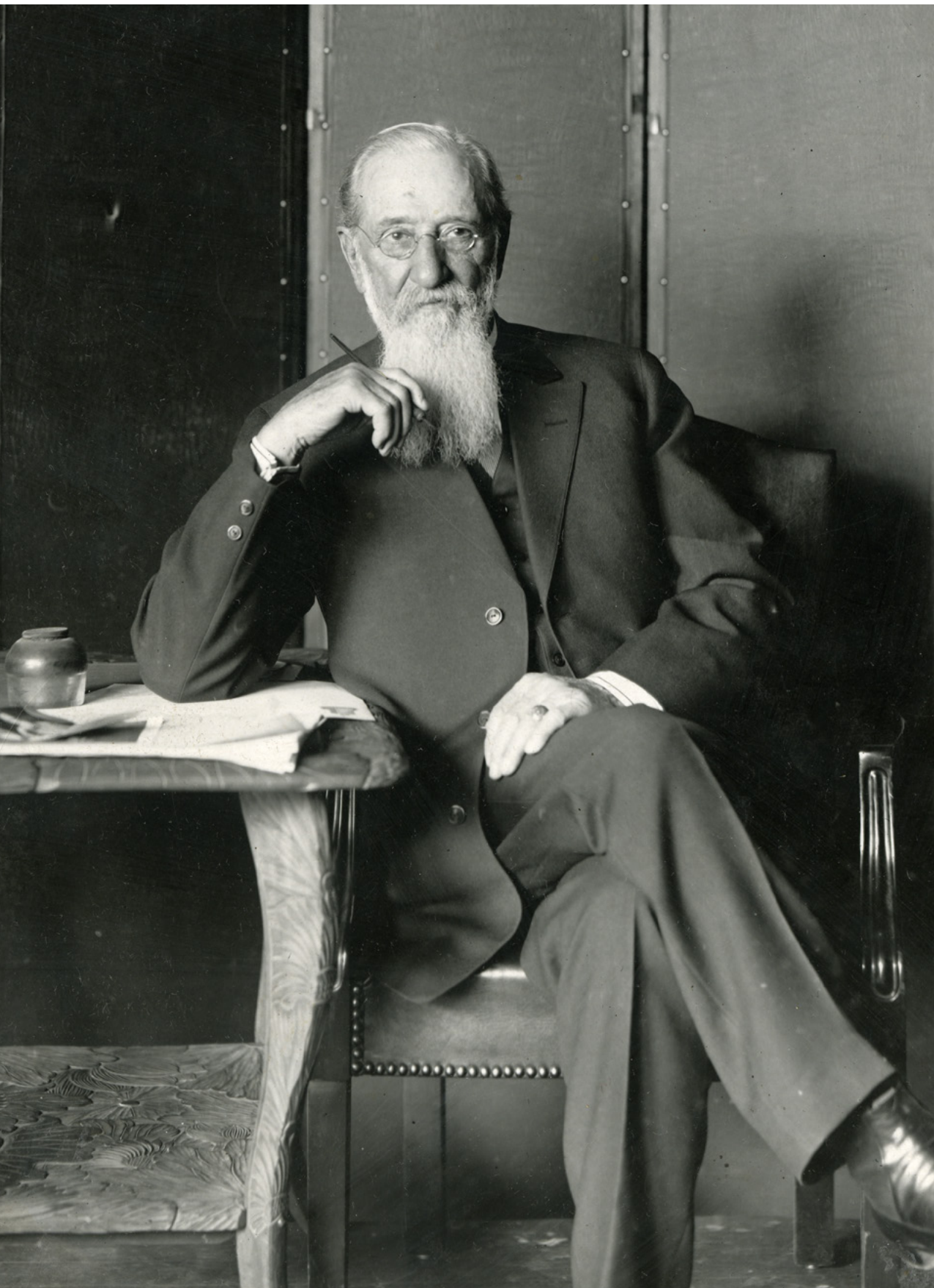

Hvordan kan vi
tilbede ham?
s. 4, 10, 16

En undseelig dreng,
en udvalgt seer, s. 20

Føler du dig ikke
hjemme i Kirken? s. 28

Syv skærmende
evangeliske
principper, s. 34

Joseph F. Smith, der tjente som Kirkens præsident fra 1901 til 1918, ses her et år inden han gik bort som 80-årig. Hans far, Hyrum Smith, led martyrdøden sammen med Joseph Smith i 1844. Da Joseph F. Smith var 27, blev han ordineret som apostel af præsident Brigham Young i 1866, og han tjente som rådgiver for fire af Kirkens præsidenter. Da han havde tjent som generalautoritet i 52 år, blev hans utallige lærdomme udgivet under titlen Evangeliske lærdomme. Han modtog også den åbenbaring, der nu er optegnet i Lære og Pagter afsnit 138.

Foto gengivet med tilladelse fra Kirkens historiske bibliotek.

BUDSKABER

- 4 Budskab fra Det Første Præsidentskab: Søg Kristus i julen**
Præsident Dieter F. Uchtdorf
- 7 Besøgsbudskabet: Villige til at bære hinandens byrder**

PÅ OMSLAGET
Krybbespil, af Bruce Hixson Smith

ARTIKLER

- 10 Ære være Gud i det højeste**
Ældste Ronald A. Rasband
Hvordan vælger I at vidne om Kristus i denne højtid?
- 16 Fjorten hændelser omkring Kristi fødsel**
Jessica Griffith
Udforsk de begivenheder, der ledte frem til og fulgte efter Frelserens fødsel, som de beskrives i skriften.
- 20 Joseph Smith: Svaghed vendes til styrke**
Ældste Marcus B. Nash
Akkurat som det skete for profeten Joseph, sker der mirakler, når vi erkender og lægger vores svagheder i Herrens hænder.
- 28 Vi kan gøre det bedre, del 2: Find din plads i Jesu Kristi Kirke**
Betsy VanDenBerghe
Føler du nogle gange, at du ikke passer ind? Her er nogle løsningsforslag.

- 34 Jesu Kristi evangelium: Et ly og en beskyttelse**
Getulio Walter Jagher e Silva
Fra Lære og Pagter: Syv måder, vi er blevet lovet personlig beskyttelse på.

FASTE ARTIKLER

- 8 Undervisning på Frelserens måde: Vi gør vores familiedrøftelser bedre**
Doug Hart
- 40 Sidste dages hellige røster**
- 44 Profiler af tro: Josephine Scere**
- 80 Til vi ses igen: Tapre i Jesu sag**
Præsident Joseph Smith

48

46 Mongoliet har talent!

Po Nien (Felipe) Chou, Petra Chou og Odgerel Ochirjav
Sådan hjertog et kor af unge voksne et land – og delte evangeliet.

48 Min gave til Frelseren

Cherstan Pixton
Jeg var nødt til at holde op med kun at tænke på mig selv og begynde at tænke på mine brødre og søstre.

50 Hun fandt sin tro igen

David Dickson
Te Oranoas vidnesbyrd var blevet koldt, men hun kunne stadig huske fortidens søde oplevelser.

52 Magien i julesange

To beretninger om overraskende velsignelser ved at synge.

54 Otte grunde til, at det er skønt at være missionær ved juletid

Charlotte Larcabal
Hvem kunne vide, at det kunne være så let at være missionær?

58 Plakat: Plads til ham

59 Svar fra Kirkens ledere: Find den sande juleglæde

Præsident Thomas S. Monson

60 Spørgsmål og svar

Jeg har bedt om noget vigtigt, men jeg ved ikke, om jeg har fået et svar. Hvordan kan jeg vide det?

62 Kun for unge

76

64 Juleaftensgæsten

Holly K. Worthington
Åh nej! Claras yndlingsaften så ud til at blive ødelagt.

66 Vær modig og del!

Ældste Paul B. Pieper
Vil du hjælpe dine venner med at lære om Jesus Kristus?

67 Skikkelser i Kirkens historie: Kirken i dag

68 Den røde seddel

Darcie Jensen Morris
Mateo ville gerne være en god ven, ligesom Jesus. Hvad kunne han gøre?

70 Svar fra en apostel: Hvordan kan omvendelse hjælpe mig til at blive lykkelig?

Ældste Dale G. Renlund

72 Jesu lære

Her er en sjov måde at tælle ned til jul på ved at følge nogle af Jesu belæringer.

74 Musik: Gør plads til ham

Larry Hiller og Michael F. Moody

75 Vores side

76 Historier om Jesus: Jesus blev født i Betlehem

Kim Webb Reid

79 Malebogsside

Se, om du kan finde den Liahona, der er gemt i dette nummer. Vink: Hvordan hjælper Helligånden jer til at være en god ven?

54

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges tidsskrift på dansk.

Det Første Præsidentskab: Thomas S. Monson,
Henry B. Eyring og Dieter F. Uchtdorf

De Tolv Apostles Kvorum: Russell M. Nelson,
Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Robert D. Hales,
Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook,
D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen, Ronald A. Rasband,
Gary E. Stevenson, Dale G. Renlund

Redaktør: Hugo E. Martinez

Assisterende redaktører: Randall K. Bennett, Carol F. McConkie

Vejledere: Brian K. Ashton, Bonnie H. Cordon, LeGrand R.
Curtis jun., Edward Dube, Sharon Eubank, Donald L. Hallstrom,
Douglas D. Holmes, Erich W. Kopschke

Adm. direktør: Richard I. Heaton

Leder af Kirkens Tidsskrifter: Allan R. Loyborg

Forretningsfører: Garff Cannon

Chefredaktør: Adam C. Olson

Vicechefredaktør: Ryan Carr

Udgivelsesassistent: Cremlinda Amaral

Redaktion: Maryssa Dennis, David Dickson, David A. Edwards,
Matthew D. Flitton, Lori Fuller, Garrett H. Garff, LaRene Porter Gaunt,
Jon Ryan Jensen, Charlotte Larcabal, Michael R. Morris, Eric B.
Murdock, Sally Johnson Odekirk, Joshua J. Perkey, Jan Pinborough,
Richard M. Romney, Mindy Anne Selu, Marissa Widdison

Ledende Art Director: J. Scott Knudsen

Art Director: Tadd R. Peterson

Designmedarbejdere: Jeanette Andrews, Fay P. Andrus,
C. Kimball Bott, Thomas Child, David Green, Colleen Hincley,
Eric P. Johnsen, Susan Lofgren, Scott M. Mooy, Emily Chieko
Remington, Mark W. Robison, Brad Teare, K. Nicole Walkenhorst

Koordinator af intellektuel ejendomsret:

Collette Nebeker Aune

Produktionsleder: Jane Ann Peters

Produktionsmedarbejdere: Ira Glen Adair, Julie Burdett,
Thomas G. Cronin, Bryan W. Gygi, Ginny J. Nilson, Derek
Richardson

Prepress: Joshua Dennis, Ammon Harris

Trykchef: Steven T. Lewis

Distributionschef: Troy K. Vellinga

Liahona:

Redaktør: Svend Aage Andersen

Redaktionens adresse: Translation Division,
Borups Allé 128, 1. th, DK-2000 Frederiksberg.
Tlf. 38 11 18 50

Kirkenyt: Finn Lykkegaard

Distribution

Jesu Kristi Kirke av Sista Dagens Heliga, MOS,
Sveagatan 8 A, 441 32 Alingsås, Sverige

Abonnementoplysninger

Tegning af abonnement eller adresseændring kan ske ved

henvendelse til kundeservice på tlf. 0046-8 500 655 20.

E-mail: rctestockholm@ldschurch.org

Abonnementspris: DKK 68 pr. år (Grønland DKK 34).

Betaling: Online: store.lds.org; eller girokonto: 653-2136.

Indsendelse af manuskripter og spørgsmål sker online på
liahona.lds.org; med post til *Liahona*, Rm. 2420, 50 East North
Temple, Salt Lake City, UT 84150-0024, USA; eller med e-mail til
liahona@ldschurch.org

Liahona (et ord fra Mormons Bog, som betyder »kompas«
eller »vejviser«) udgives på albansk, armensk, bislama, bulgarsk,
cambodjansk, cebuano, dansk, engelsk, estisk, fiji, finsk, fransk,
græsk, haitiansk, hollandsk, indonesisk, islandsk, italiensk, japansk,
kinesisk, kinesisk (forenklet), kiribati, koreansk, kroatisk, lettisk,
litausk, malagassisk, marshallisk, mongolsk, norsk, polsk,
portugisisk, rumænsk, russisk, samoansk, slovensk, spansk, svensk,
swahili, tagalog, tahitiansk, thai, tjekkisk, tonga, tysk, ukrainsk,
ungarsk, urdu og vietnamesisk. (Antal numre pr. år varierer fra
sprog til sprog).

© 2017 Intellectual Reserve, Inc. Alle rettigheder forbeholdes.
Printed in the United States of America.

Oplysninger om ophavsret: Medmindre, der står andet, kan
enkeltpersoner kopiere materiale fra *Liahona* til deres personlige,
ikke-kommercielle brug (herunder kirkekaldelser). Denne ret kan
trækkes tilbage når som helst. Billedmaterialer må ikke kopieres,
hvis der er restriktioner angivet i ophavsretteksten til værket.
Spørgsmål om ophavsret bør stiles til Intellectual Property Office,
50 E. North Temple St., FL 13, Salt Lake City, UT 84150, USA;
email: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For readers in the United States and Canada:

December 2017 Vol. 166 No. 12. LIAHONA (USPS 311)

Danish (ISSN 1522-9165) is published monthly by The Church of
Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt
Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00 per year;
Canada, \$12.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid
at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of
address. Include address label from a recent issue; old and new
address *must* be included. Send USA and Canadian subscriptions
to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription
help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard,
American Express) may be taken by phone or at store.lds.org.
(Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 507.1.5.2).

NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes
to Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368,
Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

Invitation til kunstnere over hele verden

»Jeg vil nævne Herrens gerninger, for jeg husker dine
undere i fortiden; jeg grunder over hele dit værk, jeg tænker
over alle dine gerninger« (Sl 77:12-13).

I inviteres til at lave et nyt kunstværk til den 11. Internationale kunstkonkurrence,
der sponsoreres af Kirkens Historiske Museum i Salt Lake City i Utah i USA.

- Tema: »Meditation over tro«, inspireret af Salmerne 77:12-13. Alle kunstneriske medier, stilarter og kulturelle udtryksformer er velkomne.
- Indsendelsesfrist er den 1. februar til 1. juni 2018.
- Alder: Deltagere skal være mindst 18 år gamle.
- Vinderne: Udvalges af en jury og vil blive bekendtgjort i oktober 2018. Udvalgte bidrag vil blive udstillet på Kirkens historiske museum og på nettet.

Se lds.org/artcompetition omkring detaljer om regler,
krav til kvalifikation og onlineregistrering.

EMNER I DETTE NUMMER

Tallene angiver artiklens første side.

Ansvarlighed, 63, 68

Bøn, 20, 60

Eksempel, 8, 62

Familie, 10, 52, 54

Forældrehverv, 8

Gaver, 41, 43, 48, 59

Gud Faderen, 20, 28, 75

Helligånden, 34, 40, 60, 68

Jesus Kristus, 4, 10, 16,

42, 43, 48, 58, 59, 72, 76,

79, 80

Joseph Smith, 20

Jul, 4, 10, 16, 40, 41, 42,

43, 48, 52, 54, 58, 59, 64,

72, 74, 76, 79

Lyddighed, 34

Lære og Pagter, 34

Missionering, 34, 46, 48,

54, 64, 66

Mormons Bog, 20, 50, 63,

66, 67

Musik, 10, 43, 46, 52, 74

Næstekærlighed, 7

Omvendelse, 28, 68,

70, 71

Pagter, 7, 34, 44

Profeter, 20, 34, 67

Sandhed, 44

Skriftstudium, 10, 72

Templer, 34, 44, 67, 75

Tiende, 34

Tilstedeværelse i

Kirken, 28

Tjeneste, 7, 10, 41, 42, 43,

52, 54, 75

Tro, 4, 20, 28, 44, 50, 80

Undervisning, 8

Venskab, 62, 68

Vidomsordet, 34

Ydmyghed, 20

Ægteskab, 34

**Præsident
Dieter F. Uchtdorf**
Andenrådgiver i Det
Første Præsidentskab

SØG KRISTUS I JULEN

Til alle, der ønsker at forstå, hvem vi som medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er, vil jeg gerne komme med en indgangsvinkel, der kan defineres af disse tre ord: Vi søger Kristus.

Vi stræber efter at lære af ham. At følge ham. At blive mere som ham.

Hver dag året igennem, søger vi ham. Men især her på denne tid af året – juletid, hvor vi fejrer vor elskede Frelseres fødsel – står vores hjerte åbent for ham.

Lad os som en del af vores forberedelser for at fejre julen overveje, hvordan de, der levede for to tusinde år siden, var klar til at byde Frelseren velkommen.

Hyrderne

Vi ved ikke så meget om hyrderne, blot at vi læser, at der »i den samme egn var ... hyrder, som lå ude på marken og holdt nattevagt over deres hjord.«¹ Hyrderne var højst sandsynligt helt almindelige mennesker, ligesom så mange andre prisværdige sjæle, der hver dag prøver at tjene til livets ophold.

De kunne repræsentere mennesker, der på et tidspunkt måske ikke aktivt søgte Kristus, men de oplevede en forandring i hjertet, da himlene blev åbnet og Kristi fødsel blev bekendtgjort for dem.

De er dem, der efter at have hørt de himmelske budbringers røst straks tog til Betlehem for at se.²

De vise mænd

De vise mænd var lærde mænd, der havde studeret Messias' – Guds Søns – komme. Ved hjælp af det, de havde lært, genkendte de tegnene på hans fødsel. Derpå forlod de deres hjem og rejste til Jerusalem og spurgte: »Hvor er jødernes nyfødte konge?«³

Deres kundskab om Kristus forblev ikke blot akademisk. Da de så tegnene for hans fødsel, handlede de. De drog af sted for at finde Kristus.

De vise mænd kunne repræsentere dem, der søger Kristus ved læring og akademisk studie. Deres hengivenhed for sandheden førte til, at de ville finde Kristus og tilbede ham som kongernes konge og menneskehedens Frelser.⁴

Simeon og Anna

Simeon og Anna kunne repræsentere dem, der søger Kristus gennem Ånden. Disse forunderlige mennesker var dybt religiøse, og gennem faste og bøn og hengiven efterlevelse og lydighed afventede de spændt dagen for Guds Søns komme.

Gennem nøje efterlevelse, ydmyghed og tro så de frem til Frelserens komme.

I sidste ende blev deres trofasthed belønnet, da Maria og Josef præsenterede dem for det nyfødte barn, der en dag skulle påtage sig menneskehedens synder.⁵

Troende blandt nefitterne og lamanitterne

De rørende historier om, hvordan de troende i den nye verden så tegnene på Frelserens fødsel, finder man i Mormons Bog.

I husker nok, at de, der troede på Kristus, blev latterliggjort og forfulgt. Tidens sofistikerede beskyldte de troende for at hænge fast i fjollet overtro. Rent faktisk var de ikke-troende så udtrykkelige i deres latterliggørelse, at de skabte »stort røre« i landet (3 Ne 1:7). De håned dem, der troede på, at Frelseren ville blive født.

Deres vrede voksede sig så voldsom, at de blev besatte af tanken om en gang for alle at bringe alle, der troede på Frelseren, til tavshed. Mormons Bog fortæller om den dramatiske beslutning.⁶

De troende, som levede på den tid, kunne repræsentere dem, der søger Kristus, selvom andre griner, driller og spotter dem. De søger Kristus, selvom andre prøver at fremstille dem som simple, usofistikerede og eller naive.

UNDERVISNING UD FRA DETTE BUDSKAB

Hvordan kan vi blive bedre til at søge Kristus, som præsident Uchtdorf foreslår? I kan eventuelt opfordre dem, I underviser, til at spørge sig selv, hvordan de søger Kristus. Overvej at opfordre dem til at begynde med at fortælle om, hvordan de hver især søger Kristus under familiens daglige skriftstudium. I kan også se julevideoen på Mormon.org sammen med dem, I underviser, og opfordre dem til at deltage i denne årlige begivenhed for at søge Kristus ved at følge hans lære.

Men andres foragt tager ikke modet fra de sande troende til at søge Kristus.

Vi søger Kristus

I løbet af hele året og måske især her i juletiden kan det være en god ide at stille os selv følgende spørgsmål igen: »Hvordan søger jeg Kristus?»

Under en svær periode i sit liv skrev kong David: »Gud, du er min Gud, jeg søger dig, min sjæl tørster efter dig, min krop længes efter dig i det tørre, udpinte, vandløse land.«⁷

Måske er denne indstilling til at søge Gud en af grundene til, at David blev beskrevet som en mand efter Guds hjerte.⁸

Må vi i denne juletid og i hele årets

løb af hele vores hjerte og sjæl søge vores elskede Frelser, Fredsfyrsten og Israels Hellige. Dette ønske definerer i høj grad ikke alene, hvem vi er som medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, men i endnu højere grad hvem vi virkelig er som Kristi disciple. ■

NOTER

1. Luk 2:8.
2. Se Luk 2:15.
3. Se Matt 2:1-2.
4. Se Matt 2:11.
5. Se Luk 2:22-38.
6. Se 3 Ne 1.
7. Sl 63:2.
8. Se ApG 13:22.

BØRN

Venter på Jesus

Mange mennesker så hen til og ventede på, at Jesus blev født. Nu kan vi også se hen til og vente på, at han kommer igen! Vi kan gøre os klar ved at lære om Jesus og følge ham. Hvordan følger I Jesus? Skriv jeres forslag på stjernerne.

Villige til at bære hinandens byrder

Studér bønsmøt dette materiale og søg inspiration for at vide, hvad I skal tale om. Hvordan kan en forståelse af formålet med Hjælpeforeningen forberede Guds døtre til det evige livs velsignelser?

»Vi er omgivet af andre, der har brug for vores opmærksomhed, vores opmuntring, vores støtte, vores trøst og vores venlighed,« har præsident Thomas S. Monson sagt. »Vi er Herrens hænder her på jorden med mandat til at tjene og til at opløfte hans børn. Han har brug for enhver af os.«¹

Præsident Henry B. Eyring, første rådgiver i Det Første Præsidentskab, har sagt: »Der skete en stor forandring i jeres hjerte, da I kom ind i Kirken. I indgik en pagt, og I modtog et løfte, der begyndte at forandre selve jeres natur ...

I lovede, at I ville hjælpe Herren med at gøre [andres] byrder lette og give trøst. I blev givet kraft til at hjælpe med til at lette disse byrder, da I modtog Helligåndsgaven.«²

»Vi ønsker at bruge lyset i evangeliet til at se andre, som Frelseren gør – med medfølelse, håb og næstekærlighed,« har

Tro
Familie
Tjeneste

Jean B. Bingham, der er hovedpræsident for Hjælpeforeningen, sagt. »Dagen vil komme, hvor vi vil have en fuldstændig forståelse for andres hjerte, og vi vil være glade for at blive vist nåde – ligesom vi i løbet af dette liv skænkede andre vores næstekærlige tanker og ord ...

Det er vores ansvar og privilegium at omfavne forbedring hos *alle*, mens vi bestræber os på at blive mere som vor Frelser, Jesus Kristus.«³

Når vi bærer hinandens byrder og holder vores pagter, er vi mere opmærksomme på Jesu Kristi helbredende kraft. Ældste Jeffrey R. Holland fra De Tolv Apostles Kvorum har sagt: »I betragtning af korsfæstelsens og forsoningens ufattelige omkostninger lover

jeg jer, at han ikke vil vende os ryggen nu. Når han til de fattige i ånden siger: »Kom til mig,« mener han, at han kender vejen ud, og han kender vejen op. Han kender vejen, fordi han har gået den. Han kender vejen. Faktisk *er* han vejen.«⁴

Yderligere skriftsteder

Matt 25:40; Gal 6:2;
Mosi 2:17; 18:8-9
reliefsociety.lds.org

NOTER

1. Se Thomas S. Monson, »Tjen Herren med kærlighed«, *Liahona*, feb. 2014, s. 4.
2. Se Henry B. Eyring, »Talsmanden«, *Liahona*, maj 2015, s. 18.
3. Se Jean B. Bingham, »Jeg vil bringe evangeliets lys ind i mit hjem«, *Liahona*, nov. 2016, s. 6.
4. Se Jeffrey R. Holland, »At udbedre det ødelagte«, *Liahona*, maj 2006, s. 71.

Overvej følgende

Hvordan hjælper det, at vi bærer hinandens byrder og holder vores pagter, med at åbne op for, at Jesus Kristus kan hele de trængende?

Vi gør vores familiedrøftelser

Hvordan kan vi hjælpe vores børn til blive aktive i forbindelse med at lære evangeliet?

Doug Hart

For nogen tid siden blev min hustru og jeg bekymrede over den adfærd, vi så udvikle sig hos nogle af vores teenagebørn under familiens skriftstudium, familieaften og selv ved mere spontane personlige samtaler om evangeliet. De udviste en meget lav standard for indlæring – fysisk nærvær, øjenkontakt og svar bestående af mere end et ord – og de var ikke aktivt engagerede i at lære evangeliet.

Vi vidste, at dersom de skulle opnå et stærkt vidnesbyrd og opleve en dyb personlig omvendelse ved Helligåndens kraft, var de nødt til at gøre mere. Frelseren ønsker ikke blot, at

hans disciple hører hans ord – han ønsker, at de handler på hans lære i tro (se *Undervisning på Frelserens måde*, 2016, s. 30).

En aften talte vi med dem om, hvad vi følte. Det var vores hensigt at rådgive dem i en samtale, der var vejledt af Ånden. Samtalen udviklede sig dog hurtigt til en envejsforelæsning. Vores drenge hørte budskabet, men deres sind og hjerte var upåvirket.

Den oplevelse foruroligede os, så min hustru og jeg begyndte at tænke nøje over, hvordan vi kunne hjælpe vores børn til at blive mere proaktive i forbindelse med at lære evangeliet og inspirere dem til at handle fremfor blot at være genstand for vores taler og undervisning. Vores spørgsmål førte til, at vi udviklede en plan, der var baseret på det, vi havde lært af at søge skrifterne, de sidste dages profeters ord og andre af Kirkens materialer

omkring undervisning og indlæring. Vores plan lyder:

Ansøre vores børn til at søge Helligånden i familiedrøftelser.

Fremelske kærlighed og respekt.
Blødgøre hjerter med kærlighed. Udtryk for kærlighed vil forberede vores børn på Helligåndens indflydelse. Det vil også nære deres ønske om og villighed til at engagere sig i aktiv åndelig indlæring. Respekt for vores børn ved at lytte og anerkende deres synspunkter og følelser vil gøre, at de føler sig tryggede og bliver mere villige til at fortælle, hvad de føler.

Undervis ved Ånden. Omhyggelig observans af og lytten til vores børn vil forberede os til at vide, hvad Ånden fortæller os, der skal siges næst, hvilke spørgsmål der skal stilles, eller hvilken opfordring der vil føre til, at de vil søge Helligåndens indflydelse i deres læring.

bedre

Lad hver drøftelse være forankret i Guds ord. Selvom det at dele vores tanker og meninger om evangeliet med hinanden kan være nyttigt, kan skrifterne og de sidste dages hellige profeters ord ofte give os en dybere og stærkere forbindelse til Ånden (se L&P 84:45).

Gør Frelseren til grundlaget for alle jeres evangeliske drøftelser. Der kommer substans og kraft i vores drøftelser, når vores børn ser, hvordan det, vi drøfter, relaterer til Frelseren og hans sonoffer, »selve roden i den kristne lære« (se Boyd K. Packer, »Formidleren«, *Den danske Stjerne*, okt. 1977, s. 55).

Stil inspirerende spørgsmål. Effektive spørgsmål vil drage vores børn til sandheden og føre til en direkte forståelse af skrifterne og profeternes ord ved Åndens hjælp. Det, de lærer

på den måde, vil betyde mere for dem end vores tydeligste forklaringer af det selvsamme.

Tilskynd familiens medlemmer til at forstå snakken. Når vores børn selv udtrykker, hvad de ser, tænker eller føler, indbyder de Helligånden til at hjælpe dem til at vide, hvad de skal sige og hvordan de skal sige det. Den proces vil hjælpe dem til tydeligere at se og forstå, hvad Herren ønsker, at de lærer og føler.

Vær tålmodig! Helligånden vil arbejde med vores børn, når de gransker deres sind og hjerte efter sandhed og forståelse. Vi er nødt til at modstå fristelsen til at afkorte deres søgen ved at hoppe for hurtigt ind med personlige meninger og egne løsninger.

Led ved eksemplets magt. Når vi stræber efter at lære og efterleve

evangeliet på samme måde, som vi beder vores børn om at gøre, vil det hjælpe os til at kunne få Åndens støtte og vejledning i vores drøftelser.

Efterhånden som vi har prøvet på at implementere vores plan, har vi lært, at det kræver tid og øvelse at indbyde Helligåndens indflydelse i vores familiedrøftelser. Men vi nægter at miste modet eller give op. Her forleden aften stillede vores tiårige datter et spørgsmål, der blev affødt af et vers i Mormons Bog, vi læste som familie, der lød: »Hvordan lærer man ved Helligånden?« Jeg smilede. Jeg vidste, at vi rykkede! ■

Forfatteren tjener for nuværende som missionspræsident i Curitiba-missionen i Brasilien.

Den nye undervisningsvejledning, *Undervisning på Frelserens måde*, indeholder forslag til, hvordan man underviser teenagere og yngre børn. Se teaching.lds.org.

Ældste Ronald A. Rasband

De Tolv Apostles
Kvorum

Ære være Gud i det højeste

*Når som helst vi handler i samklang med Herren –
holder hans bud, opløfter dem omkring os – vidner vi om,
at han lever og elsker os.*

Syv hundrede år inden Jesus Kristus blev født i Betlehem i Judæa, sagde profeten Esajas: »Se, den unge kvinde skal blive med barn og føde en søn, og hun skal give ham navnet Immanuel« (Es 7:14).

Kong Benjamin profeterede 125 år inden Frelserens fødsel: »Og han skal kaldes Jesus Kristus, Guds Søn, himlens og jordens Fader, skaberen af alt fra begyndelsen, og hans mor skal hedde Maria« (Mosi 3:8).

Dagen inden barnet Jesus blev født, hørte Nefi, søn af Nefi, en stemme forkynde: »I morgen kommer jeg til verden« (3 Ne 1:13).

Den næste dag blev kristusbarnet født på den anden side af havene. Hans mor, Maria, må utvivlsomt have kigget på sin nyfødte søn med forundring, Faderens Enbårne i kødet.

Lukas fortæller, at hyrderne på egnen holdt vagt over deres hjord (se Luk 2:8). Disse hyrder var »retfærdige og hellige mænd« (se Alma 13:26), der kunne vidne om Jesusbarnet.

»Da stod Herrens engel for dem, og Herrens herlighed strålede om dem, og de blev grebet af stor frygt.

Men englen sagde til dem: »Frygt ikke! Se, jeg forkynder jer en stor glæde, som skal være for hele folket:

I dag er der født jer en frelser i Davids by; han er Kristus, Herren ...

Og med ét var der sammen med englen en himmelsk hærske, som lovpriste Gud og sang:

Ære være Gud i det højeste og på jorden! Fred til mennesker med Guds velbehag!« (Luk 2:9-11, 13-14).

Forestil jer det scenario i Judæa – himlen var stjerneklar og funklende og himmelske kor markerede denne enestående begivenhed. Hyrderne »skyndte sig« (Luk 2:16) hen for at se barnet, som lå i krybben. Senere fortalte de andre, hvad de havde set og hørt (se Luk 2:17).

Hvert år ved juletid føjer vi vores vidnesbyrd til hyrdernes – nemlig at Jesus Kristus, den levende Guds bogstavelige Søn, kom til det hjørne af verden, som vi kalder det hellige land.

Hyrderne tog ærbødigt til stalden for at prise Kongernes Konge. Hvordan kan vi tilbede ham i denne højtid? Ved at handle i al uendelighed? Ved at jage rundt for at dekorere vores hjem og pakke gaver ind? Vil det være vores lovprisning af vor Frelser? Eller vil vi også komme med fred til de tunge om hjertet, godhed til dem, der søger en højere mening og ære til Gud ved vores villighed til at holde hans bud?

Jesus sagde ganske enkelt: »Kom så og følg mig!« (Luk 18:22).

Jesu Kristi evangelium, der blev gengivet gennem profeten Joseph Smith, har givet genlyd blandt troende overalt i verden. Jeg har selv oplevet den glød, lige fra øerne i havet til det store Rusland, hos dem, der har taget imod Frelserens hellige ord.

Julens budskab

Blandt de første hellige, som samlede sig i Zion, var Hannah Last Cornaby, der bosatte sig i Spanish Fork i Utah i USA. I den genoprettede kirkes svære tidlige dage blev julen sommetider markeret med en dyrebar appelsin eller et udskåret stykke trælegetøj eller en kludedukke – men ikke altid. Hannah skrev den 25. december 1856:

»Juleaften kom og mine små engle havde med barnlig tro hængt deres julesokker op i håb om, at de ville blive fyldt. Med et smertende hjerte, som jeg skjulte for dem, forvissede jeg dem om, at de ikke ville blive glemte, og de faldt i søvn i sød forventning om morgendagen.

Jeg havde intet sødt i huset, og jeg vidste ikke, hvad jeg skulle gøre. De måtte dog for intet i verden blive skuffede. Så kom jeg i tanke om nogle squash, som jeg kogte og derefter drænedede, og som gav en sød sirup, når de havde simret nogle timer. Med denne sirup og lidt krydderier lavede jeg en peberkagedej, som jeg skar i forskellige faconer og bagte i en stegepande (jeg havde ingen ovn) og lagde i deres sokker, hvilket frydede dem ligeså meget som den fineste konfektur.«¹

Mellem linjerne i denne beretning læser man om en mor, der arbejdede hele natten uden så meget som en ovn til hjælp. Men hun var opsat på at glæde sine børn, på at indgyde dem tro og give dem en dejlig dag derhjemme, »salig dag! alt er vel!«² Er det ikke julens budskab?

Præsident Thomas S. Monson har sagt: »Vores muligheder for at give af os selv er virkelig ubegrænsede, men de er også flygtige. Der er hjerter, man kan glæde. Der er venlige ord, som skal siges. Der er gaver, som skal gives.«³

Når som helst vi handler i samklang med Herren – holder hans bud, opløfter dem omkring os – vidner vi om, at han lever og elsker os, uanset hvilke timelige udfordringer vi har.

Da den skotske konvertit John Menzies Macfarlane sluttede sig Kirken med sin mor, der var enke, og sin bror, foretog de tre rejsen til Salt Lake City i Utah i 1852. Han var 18 år gammel. I årenes løb blev han landinspektør, bygmester, ja endog distriktsdommer, men det var hans musik, der kendetegnede ham.

Han stiftede sit første kor i Cedar City i Utah og rejste rundt i det sydlige Utah med sit ensemble. Efter en optræden i St. George opfordrede ældste Erastus Snow (1818-1888), apostel og leder af kolonien, John til at flytte til St. George og tage sin familie og musik med sig.

Det havde været hårde tider i 1869, og ældste Snow bad bror Macfarlane om at sammensætte et juleprogram, der kunne opløfte folkets ånd. Bror Macfarlane ville gerne have et nyt og medrivende stykke musik til lejligheden. Men uanset hvor meget han prøvede på at komponere, kom der intet. Han bad om inspiration og bad igen.

ILLUSTRATION: DOUG FAKKEL

En nat vækkede han så sin kone og udrød: »Jeg har ordene til en sang, og jeg tror også, at jeg har musikken!« Han skyndte sig hen til deres lille stueorgel og spillede melodien og skrev den ned, mens hans kone holdt det blafrende lys, der bestod af en strimmel flonel, der flød i en skål fedt, for ham. Ordene og musikken flød fra ham:

*Langt, langt herfra nær ved Betlehems stad
engle til hyrderne sang så glad.*

Ære til Gud!

Ære til Gud!

*Ære til Gud i det høje,
fred på jord, Guds velbehag
kom til mennesker i dag!⁴*

Bror Macfarlane havde aldrig været i Judæa og set egnene omkring Betlehem, men det inspirerede budskab i hans musik flød fra hans sjæl som et vidnesbyrd om Frelserens

fødsel i Betlehem – en begyndelse, der skulle forandre verden for evigt.⁵

John Menzies Macfarlane vidnede om Jesus Kristus gennem sin musik, og Hannah Last Cornaby vidnede om Kristus i den tjeneste, hun ydede for sine børn. Vi kan ligeledes tjene Herren og vidne om ham gennem enkle uselviske handlinger. Vi kan også gøre en forskel i vores familie, menighed, på vores arbejdsplads og andre ansvarlighedssfærer.

Gør en forskel

En enkel måde at gøre en forskel på er at lade sig involvere i Kirkens årlige julekampagne på de sociale medier. Kampagnen er udformet for at hjælpe de hellige – og Guds børn over hele verden – til at fokusere på Frelseren. I år lancerer Kirken endnu et globalt initiativ for at fejre Kristi fødsel

Min søster lavede et smukt quiltet tæppe og kaldte det »Navnet over alle navne«. Tæppet indeholdt 26 af Jesu Kristi navne.

og opfordre folk til at efterligne ham ved at tjene andre i denne juletid.

Kirken gentager sidste års succesfulde tema: »Oplys verden« (se Mormon.org). Temaet kommer fra Johannes 8:12, hvor der står: »Atter talte Jesus og sagde: Jeg er verdens lys. Den, der følger mig, skal aldrig vandre i mørket, men have livets lys.«

Kampagnen omfatter en adventskalender og relevante skriftsteder, der indeholder forslag til, hvordan folk kan tjene og dele julens lys.

»Vi kom alle til jorden udstyret med Kristi lys,« har præsident Monson sagt. »Når vi følger Frelserens eksempel og lever, som han levede, og som han belærte om, vil det lys brænde i os og lyse vejen op for andre.«⁶

Vi lærer Faderen at kende ved at gøre det, han gjorde. Når vi tjener andre, fører vi dem – og os selv – nærmere til ham.

»Navnet over alle navne«

Når det bliver jul, savner jeg især vores lille barnebarn Paxton. Paxton blev født med en sjælden arvelig sygdom, og han havde mange helbreds-mæssige problemer. Vor himmelske Fader lærte vores familie mange specielle og dybe ting i de tre korte år, Paxton velsignede vores liv.

Min søster Nancy Schindler lavede et smukt quiltet tæppe til ære for Paxton. Hun kaldte det »Navnet over alle navne«. Tæppet indeholder 26 af Jesu Kristi navne – navne der er anført i alfabetisk orden. Tæppet minder mig om, når familien engang kan blive forenet med Paxton igen, hvilket er blevet gjort muligt gennem Frelserens lidelse, sonoffer og opstandelse.

Tæppet inspirerede mig til at studere navnene på Jesus Kristus, som de er åbenbaret i skrifterne. Undersøgelsen af hans navne er blevet en del af mit personlige studium af skriften. Indtil videre har jeg fundet hundredvis af navne for Frelseren.

Et af mine ansvar som medlem af De Tolv Apostles Kvorum er, som det forklares i Lære og Pagter, at bære vidnesbyrd om Jesus Kristus. I Lære og Pagter står der: »De tolv

omrejsende rådsmedlemmer er kaldet til at være de tolv apostle, eller *særlige vidner om Kristi navn* i hele verden« (L&P 107:23; fremhævelse tilføjet).

Jeg blev for nylig bedt om at tale ved et nadvermøde på Primarys børnehospital i Salt Lake City. Jeg følte mig tilskyndet til at tale om Jesus Kristus og alle hans håbefulde navne. Jeg bar vidnesbyrd om Frelseren som »den lysende morgenstjerne« (Åb 22:16), »som ypperstepræst for de goder, som nu er blevet til« (Hebr 9:11), som »en Gud, der gør mirakler«, som opstod »med helbredelse i sine vinger« (2 Ne 27:23; 25:13), »Freds Fyrste« (Es 9:5; 2 Ne 19:6) og som »opstandelsen og livet« (Joh 11:25).

Ved juletid holder jeg af at recitere Frelserens navne, når jeg går til og fra mit kontor gennem julelysene på Tempelpladsen. Jeg begynder med A, »Alfa og Omega« (Åb1:8); B, »barnet« i Betlehem (Luk 2:12, 16); »Rådgiver« (Es 9:5; se 2 Ne 19:6); »Befrieren« (Rom 11:26); den »Ophøjede« (Sl 89:20); til F for »Fredsstifteren« (Mosi 15:18) og så videre.

I denne juletid ser jeg frem til at kunne huske nogle flere af hans navne og til de forskellige muligheder for at ære hans navn. Når I stræber efter at gøre en forskel i denne juletid, håber jeg, at I vil gøre Frelseren til kernen i jeres indsats, og I vil gøre ham ære, når I tjener andre i hans navn.

Jeg bærer mit vidnesbyrd om, at vor evige Fader lever. Hans plan for lykke velsigner hvert eneste af hans børn i alle generationer. Jeg ved, at hans elskede Søn, Jesus Kristus, barnet, der blev født i Betlehem, er verdens Frelser og Forløser.

Disse lovprisende ord lyder sande i mine ører: »Ære til Gud i det høje, fred på jord, Guds velbehag.«⁷ ■

Fra en tale ved BYU Management Society—Salt Lake Chapter i Salt Lake City i Utah i USA den 13. december 2016.

NOTER

1. Hannah Cornaby, *Autobiography and Poems*, 1881, s. 45-46.
2. »Kom, kom, Guds folk«, *Salmer og sange*, nr. 16.
3. Se Thomas S. Monson, »Må vi leve således«, *Liahona*, aug. 2008, s. 5.
4. »Langt, langt herfra«, *Salmer og sange*, nr. 133.
5. Se Karen Lynn Davidson, *Our Latter-day Hymns: The Stories and the Messages*, 1988, s. 223-224.
6. Se Thomas S. Monson, »Vær et eksempel og et lys«, *Liahona*, nov. 2015, s. 86.
7. *Salmer og sange*, nr. 133.

Fjorten hændelser OMKRING Kristi fødsel

Jessica Griffith

Jesu Kristi fødsel fejres hvert år – vi synger salmer, vi holder familietraditioner i hævd, og vi mindes vor Herre ved at ære, at han lod sig føde. Men hvilke detaljer omkring hans fødsel kan vi finde i skrifterne?

STED FOR

BEGIVENHED

Der var blevet profeteret, at Kristus ville blive født

1 Mos 49:10;
Es 7:14; 8:23-9:6;
Mika 5:1; Mosi
3:8; Alma 7:10;
Hel 14:2-5

Englen Gabriel besøger Johannes Døbers forældre

Matt 17:12-13;
Luk 1:5-25 (særligt vers 17); L&P
27:7; Guide til
Skrifterne, »Elias«

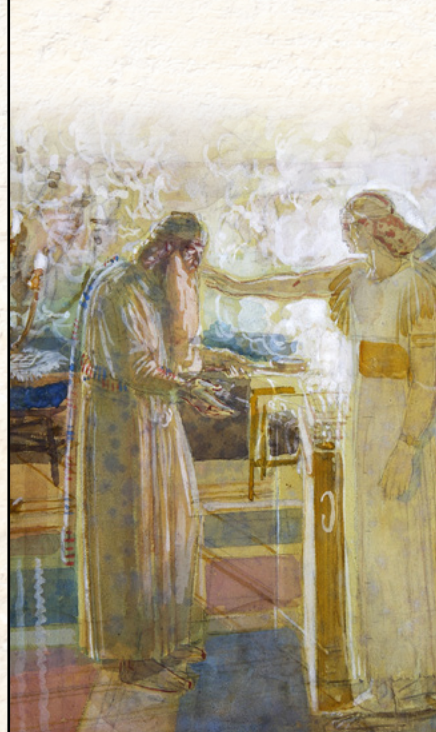

DET FORTIDIGE JERUSALEM
OG AMERIKA

JUDÆA

År forinden Frelseren blev født, havde profeter modtaget åbenbaring om Jesus Kristus. Profeter i Det Gamle Testamente talte om en konge af Davids slægt, der skulle fødes i Betlehem – en Messias. Ifølge jødisk tradition og tro skulle denne Messias være en konge, der ville udfri sit folk, jøderne, fra politisk undertrykkelse og regere over jorden i retfærdighed. Hvad de gamle jøder dog ikke forventede, var en konge, der ville udfri sit folk fra åndelig undertrykkelse. Frem for timelig frelse og et jordisk rige tilbød Jesus Kristus evig frelse og sin Faders rige.

Johannes Døber var en »Elias« – en forløber for Kristus. Englen Gabriel fortalte Zakarias, Johannes' far, at hans hustru, Elisabeth, ville blive med barn, og at de skulle give det navnet Johannes. Zakarias reagerede med tvivl, hvilket førte til, at han blev stum.

INDBEGREBET AF JUL

»Vores glæde ved denne højtid skyldes, at han kom til verden. Den fred, der stammer fra ham, hans uendelige kærlighed, som enhver af os kan føle, og en overvældende taknemlighed for det, som han frit skænker os, men som kostede ham så dyrt – alt det er indbegrebet af jul.«

Præsident Gordon B. Hinckley (1910-2008), »Den forunderlige og sande beretning om julen«, *Liahona*, dec. 2000, s. 6.

Englen Gabriel viser sig for Maria

Matt 1:18;
Luk 1:26-38

Maria besøger Elisabeth

Luk 1:39-56

Johannes Døber bliver født

Luk 1:57-80

Englen Gabriel viser sig for Josef

Matt 1:18-23

NAZARET OG GALILÆA

JUDÆA

JUDÆA

NAZARET

Seks måneder senere besøgte Gabriel Elisabeths kusine Maria. Han fortalte Maria, at selvom hun var jomfru, ville hun blive med barn ved Helligåndens kraft, og det barn ville blive Jesus Kristus. Maria accepterede ydmygt sit kald som mor til Guds Søn. Englen fortalte også Maria, at hendes kusine Elisabeth havde undfanget.

Da Maria havde haft besøg af englen, forlod hun Nazaret og begav sig til Judæa for at besøge sin kusine Elisabeth i tre måneder. Mens Maria var der, fik Elisabeth et vidnesbyrd gennem Helligånden om, at Marias barn var Guds Søn. Maria bar også selv vidnesbyrd om Gud.

Da Johannes Døber blev født, antog man, at han ville blive kaldt Zakarias efter sin far. Elisabeth afviste det og sagde, at barnet skulle hedde Johannes. Da man spurgte Zakarias om det, var han enig med Elisabeth. Fordi han fulgte Gabriels instruks om at kalde sin søn Johannes, fik han mølet tilbage, og han lovpriste Gud.

Da Josef, Marias trolovede, ved Marias tilbagekomst til Nazaret så, at hun var gravid, ønskede han at lade sig skille fra hende »i al stilhed.« Men inden det kom så vidt, viste Gabriel sig for Josef i en drøm og vidnede om, at Marias barn var undfanget ved Helligånden, og at barnet ville frelse sit folk fra deres synder. Så i stedet for at lade sig skille fra Maria besluttede Josef sig for at gifte sig med hende.

PROFETEN ESAJAS FORUDSIGER KRISTI FØDSEL, AF HARRY ANDERSON; ILLUSTRATION AF ENGLEN GABRIEL AF MICHAEL MALIM; VELSGNET ER DU BLANDT KVINDER AF WALTER RANE; UDSNIT AF BESØGET, AF REMBRANDT HARMENSZ (1609-1669)/DETROIT INSTITUTE OF ART; USA-BRIDEGEMAN IMAGES; ÆRKEENGLEN GABRIEL SLÅR ZAKARIAS MED STUJHED, BAGGRUND, KANT, MAND MED KAMEL FRA GETTY IMAGES; ZAKARIAS SKRIVER BARNETS NAVN, MED TILLÆGGE AF FCIT, JOSEF BEBUDER, AF JOSEPH BRICKEY

Folketælling over hele verden

Luk 2:1-4;
James E. Talmage,
Jesus Kristus,
s. 97-98

ROMERRIGET

Jesus Kristus bliver født

Luk 2:6-7

NAZARET, BETLEHEM
OG JUDÆA

De profeterede tegn ses i Amerika

Hel 14:1-5;
3 Ne 1:15-21

AMERIKA

Hyrder hører om Kristi fødsel

Luk 2:8-17

NÆR BETLEHEM

Indskrivningen fungerede både som skatteopkrævning og som folketælling, hvilket romerne indførte. Almindeligvis blev folk talt ved den bopæl, de havde på det givne tidspunkt, men det var jødisk skik at lade sig indskrive i sin slægtsby. Derfor var Betlehem, hvorfra Josefs slægt kom, helt fuld af folk, og alle herberger var fuldt optaget.

Betlehem betyder »brødet hus«, og det var blevet profeteret, at Messias skulle fødes der.

Josef og Maria rejste til Betlehem for at blive skrevet i mandtal. Da Jesus blev født, måtte Maria bruge en krybbe i en stald som vugge, der ellers blev brugt som trug for dyrene. Der nævnes intet om, at der også var dyr inde i stalden.

Som profeteret blev der på Kristi fødselsdag en dag og en nat og en dag uden mørke på det amerikanske kontinent. En ny stjerne kom frem på himlen.

Ved den tid på året lå hyrderne ude på marken og holdt vagt over deres hjerde dag og nat. Det var her, en engel viste sig for dem og fortalte, at Frelseren var blevet født. Umiddelbart efter englens forkyndelse lovpriste en himmelsk hærskare Gud. Da hyrderne havde hørt dette, skyndte de sig til Betlehem for at se Jesus. Da de havde set Jesusbarnet, forlod de Josef og Maria og fortalte om, hvad de havde set.

Jesus bliver omskåret, navngivet og præsenteret i templet

Luk 2:21-38;
James E. Talmage,
Jesus Kristus,
s. 100-101

BETLEHEM

Vise mænd spørger Herodes om Kristus

Matt 2:1-10

JERUSALEM

De vise mænd finder Kristus og har gaver med

Matt 2:9-12;
Bible Dictionary,
»Magi«

BETLEHEM

Josef får besked om at flygte til Egypten

Matt 21:13-16,
19-23

BETLEHEM, EGYPTEN
OG NAZARET

Da otte dage var gået, blev Kristus omskåret og navngivet, som det var jødisk sædvane. Han fik navnet Jesus, hvilket betyder »Frelser« på hebraisk. Ifølge jødisk lov og skik skulle en kvinde vente 40 dage efter, hun havde født, før hun måtte træde ind i templet. Da rensesdagene var gået, tog Maria og Josef Jesus med til templet. Her mødte de Simeon, som var blevet lovet, at han skulle se Kristus, inden han døde. Han genkendte Kristus, tog ham i sine arme og lovpriste Gud. Han profeterede også om Kristi jordiske mission. Anna, en profetinde, vidnede også om Kristus ved templet. Hun bar også vidnesbyrd om hans mission.

Et uspecificeret antal vise mænd kom fra »Østerland« til Jerusalem i deres søgen efter Kristus. De havde set en ny stjerne på himlen, hvilket indikerede, at Kristus var blevet født. De spurgte kong Herodes, den romersk udpegede konge af Judæa, hvor de kunne finde barnet. Herodes følte sig truet af muligheden for en ny konge, Messias, som han tænkte ville overtage hans rige. Uden at fortælle de vise mænd, hvad han frygtede, bad han dem om at lade ham vide, hvor de fandt Kristus. Han planlagde at dræbe ham.

De vise mænd finder Kristus. Matthæus specificerer, at de fandt Jesus som et barn i et hus, hvilket måske antyder, at de kom mindst et år efter, at Jesus var blevet født. De bragte Jesus guld, røgelse og myrra – kostbare gaver, der var en konge værdig og anerkendte ham dermed som sådan. I en drøm blev de vise mænd advaret mod at fortælle Herodes om, hvad de havde fundet.

De vise mænd rapporterede aldrig tilbage til Herodes, som han ønskede af dem. Herodes reagerede ved at lade alle drengbørn i Betlehem, der var to år eller yngre dræbe. Josef, der var blevet advaret i en drøm, tog Maria og Jesus og flygtede til Egypten. Der blev de, indtil Herodes døde. Da Herodes døde, viste en engel sig for Josef og fortalte, at det var sikkert for dem at vende tilbage til Israel. Da Josef fandt ud af, at Herodes' søn var blevet konge i Judæa, tog han sin familie til byen Nazaret i Galilæa i stedet for, og således begyndte Kristi liv som Jesus af Nazaret. Flere år senere blev han døbt, udvirkede mirakler og fuldendte sin vidunderlige evige forsoning.

Ældste
Marcus B. Nash
De Halvfjerds

Joseph Smith:

SVAGHED VENDES TIL STYRKE

(Oversætterens bemærkning: Denne artikel citerer Joseph Smiths egne ord flere steder. På engelsk indeholder citaterne nogle fejl i stavning, tegnsætning samt små og store bogstaver. (Retskrivningen i USA begyndte først at blive standardiseret i slutningen af 1820erne). Af hensyn til læsevenligheden er citaterne oversat uden at gengive disse fejl).

For tusinder af år siden profeterede Josef: »Så siger Herren til mig: En udsøgt seer vil jeg lade fremstå af dine lænders frugt ... og ham vil jeg give magt til at bringe mit ord ... og fra svaghed skal han blive gjort stærk« (2 Ne 3:7, 11, 13).

Profetien om, at han »fra svaghed skal ... blive gjort stærk«, fascinerer og inspirerer mig. Det kan synes modsætningsfyldt, at Herren vil kalde den svage til at udføre et mægtigt værk. Alligevel kan de, der erkender deres svaghed, blive motiveret af den selvsamme svaghed til at søge Herrens styrke. De, der således ydmyger sig i tro, bliver styrket af ham, som har al magt i himlen og på jorden (se Matt 28:18; Mosi 4:9).¹

Helt fra Joseph Smith var ung, gik han til Herren på de betingelser. Da Joseph var 14 år, længtes han efter tilgivelse for sine synder og efter at finde ud af, hvilken kirke der var den rigtige. Han skrev: »Skønt mine følelser var dybe og ofte intense ... var [det] umuligt for en, der var så ung, som jeg var, og så uvidende om mennesker og forhold, at komme til nogen sikker konklusion om, hvem der havde ret, og hvem der havde uret« (se JS–H 1:8).

Fuldt ud bevidst om denne svaghed gik han ud i lunden for at få at vide, hvor han kunne finde Guds kirke. Han spurgte, så han kunne gøre noget ved det, så han kunne tilslutte sig den kirke (se JS–H 1:18). Som svar på Josephs ydmyge, oprigtige bøn viste Gud Faderen og hans Søn,

Hvis vi ligesom Joseph Smith vil erkende vores svagheder og vende os i tro til Herren, vil vi også blive stærke.

obliged to labour hard

Jesus Kristus, sig for ham. Ved at gøre det udfriede de ham fra den ondes magt og åbnede vejen for genoprettelsen (se JS-H 1:14-19).

Joseph Smith anfægtede ikke, at han var en af denne »verdens svage« (L&P 1:19; 35:13). År senere talte Herren således til ham: »Med dette sigte har jeg ladet dig fremstå, så jeg kunne vise min visdom gennem de svage på jorden« (L&P124:1).

En ubetydelig dreng

Joseph beskrev sig selv som »en ubetydelig dreng ... som var dømt til at skaffe sig et ringe underhold ved

New York and being in indig
obliged to labour hard for the
Family having nine Child
and the exertions of all that
any assistance for the supp
therefore we were deprived of

sit daglige arbejde« (JS-H 1:23). Han blev født i de lavere sociale lag med begrænset adgang til skolegang. Hans første forsøg på at skrive sin historie understreger det svage udgangspunkt fra, hvilket han blev kaldet til værket.

»Jeg blev født i byen Sharon i staten Vermont i Nordamerika den 23. dag i december i 1805 e.Kr. af gode forældre, som gjorde sig enhver anstrengelse for at lære mig om den kristne religion. Da jeg var omkring ti år gammel, flyttede min far Joseph Smith sen. til Palmyra i Ontario County i staten New York, og da han var af ringe kår, var han nødt til at arbejde hårdt for at forsørge en stor familie med ni børn. Det krævede enhver anstrengelse af alle, der kunne bidrage til familiens underhold, derfor blev vi berøvet fordelene ved en uddannelse. Det er nok at sige, jeg knap lærte at læse og skrive ej heller grundreglerne i matematik.«²

Joseph var så pinligt bevidst om sin mangel på uddannelse, at han engang beklagende sammenlignede det med at være fanget i »et lille smalt fængsel, der henlå i totalt mørke af papir, pen og blæk og snørklet, usammenhængende og ubehjælpeligt sprog.«³ Trods det kaldte Herren ham til at oversætte Mormons Bog – alle 588 sider af det, der oprindeligt blev udgivet – hvilket han gjorde på mindre end 90 dage.

Enhver person, der tænker klart, vil konkludere, at det var umuligt for den ringe uddannede Joseph at udføre en sådan ting på egen hånd, og de forklaringer, nogle er fremkommet med, er langt sværere at tro på end den sande forklaring: Han var en profet, som oversatte ved Guds gave og kraft.

Emmas vidnesbyrd

På sine ældre dage mindedes Emma Smith, at på det tidspunkt, hvor hendes mand oversatte de gyldne plader,

Til venstre: En indledning fra Joseph Smiths historie, skrevet af ham selv. På modsatte side: En side fra Joseph Smiths lommebog. Bemærk, at ordene er blevet streget ud.

for the support of a lar...

»kunne han hverken skrive eller diktere et sammenhængende og velformuleret brev, endsigte diktere en bog som Mormons Bog. Og selvom jeg deltog aktivt i de hændelser, der fandt sted, er det et »stort underværk« for mig såvel som for enhver anden.«⁴

I denne historiske kontekst er det interessant at se på side et i Josephs første lommebog, der er dateret den 27. november 1832 (vist til højre). Han skrev dette omtrent tre og et halvt år efter, han havde afsluttet oversættelsen af Mormons Bog. Bemærk, at han skriver og derefter udstreger følgende ord:

»Joseph Smith juniors – Lommebog købt for at notere noter af alle de forhold, der kommer under min observation.«

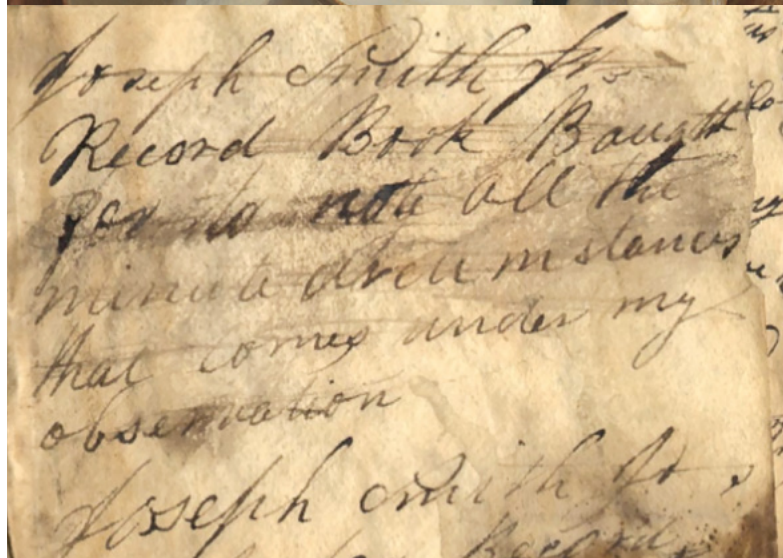
Når jeg har holdt denne lommebog og læst de overstrøgne ord, har jeg forestillet mig, hvordan Joseph sad i primitive rammer i nybyggernes Amerika og skrev den indledende sætning og tænkte: »Nej, det er ikke helt rigtigt, lad mig prøve igen.« Så stregede han sætningen ud og skrev:

»Joseph Smith juniors lommebog – købt den 27. november 1833 med det formål at tage noter af alle de ting, jeg observerer og ...

Endelig og sikkert ikke helt tilfreds med det opstyltede og haltende sprog, han lige havde griflet, skrev han: »Åh, må Gud give mig at blive ledt i alle mine tanker. Åh velsign din tjener. Amen.«⁵ Jeg fornemmer i den sætning, at Joseph følte sig utilstrækkelig og svag, og han bad i tro Gud om at vejlede ham i al sit virke.

Sammenlign nu den lommebogsindledning med en kopi af den originale manuskriptside, som blev transskriberet en gang mellem april og juni 1829 (se næste side).

Bemærk den flydende prosa – uden tegnsætning, uden overstregninger. Det var ikke en komposition. Joseph dikterede det ord for ord, mens han så på de redskaber, Herren havde beredt til ham, deriblandt Urim og Tummin og til tider en seersten, og han brugte en hat til at beskytte sine øjne mod uvedkommende lys, så han tydeligt kunne se ordene, som de fremkom (se 2 Ne 27:6, 19-22; Mosi

28:13). Som I kan se, er der stor forskel på oversættelsen af Mormons Bog og lommebogsindledningen. Den ene var et produkt af Joseph Smith, profeten, seeren og åbenbareren, den anden et produkt af manden Joseph Smith. Hvis I kigger nærmere på dette originale oversættelsesudkast, vil I læse de ord, der må have været opmuntrende for Joseph:

»Og det skete, at jeg, Nefi, sagde til min far: Jeg vil tage af sted og gøre det, som Herren har befalet, for jeg ved, at Herren ikke giver nogen befalinger til menneskenes børn, uden at han bereder en vej for dem, så de kan udføre det, som han befaler dem« (1 Ne 3:7).

Family having mine

Kort inden disse ord havde han oversat følgende: »Men se, jeg, Nefi, vil vise jer, at Herrens milde barmhjertighed er over alle dem, som han har udvalgt på grund af deres tro for at gøre dem mægtige, endog med magt til udfrielse« (1 Ne 1:20).

Ja, det er et tema i Mormons Bog – og i profeten Josephs liv – at den svage, som ydmygt søger Herren i tro, gøres stærk og tilmed mægtig i Herrens værk. Denne styrkelse vil finde sted i selv tilsyneladende små ting.

For eksempel rettede Joseph, der stavede dårligt, stavemåden på et navn *Coriantumr* (se Hel 1:15) som hans skriver, Oliver Cowdery, havde brugt. Første gang Joseph dikterede navnet for Oliver, skrev Oliver *Coriantummer*. Det var helt logisk, for på engelsk er der ingen ord, der ender på »mr«. Men Joseph, som stavede tilstrækkelig dårligt til at acceptere den stavemåde, Herren gav ham – korrigerede stavemåden under oversættelsen. Nu ved vi, at hvor denne stavemåde er ualmindelig på engelsk, er den fuldgyldig egyptisk stavemåde, og den passer ind i den gamle verdens rammer. Det kunne Joseph kun vide gennem åbenbaring.⁶

Vi kan blive gjort stærke

Miraklet med oversættelsen af Mormons Bog er et eksempel på, hvordan Joseph, i sin svaghed, blev gjort stærk. Der er en anden og mere personlig lektie at lære: hvis vi ligesom Joseph vil erkende vores svagheder og af hele vores hjerte vende os i tro til Herren, og vi er opsatte på at gøre hans vilje, vil vi også blive stærke i vores svaghed. Det betyder ikke nødvendigvis, at svagheden udslettes i jordelivet – men det betyder, at et sådant menneske vil blive gjort stærk i Gud.

Joseph vedstod sig ydmygt sine ufuldkommenheder. Han bemærkede, at han som ung havde udvist »ungdommens svaghed og den menneskelige naturs små

karakterfejl« (JS-H 1:28). Senere i livet fortalte han de hellige i Nauvoo, at han »kun var en mand, og de måtte ikke forvente, at [han] var fuldkommen ... men hvis de ville bære over med [hans] og brødrenes svagheder, så ville [han] ligeledes bære over med deres svagheder.«⁷

Joseph udgav sig aldrig for at være fuldkommen eller ufejlbarlig, og alligevel anerkendte han, at Guds kraft virkede igennem ham, når han handlede som profet: »Når jeg taler som en mand, er det kun Joseph, der taler. Men når Herren taler igennem mig, er det ikke længere Joseph Smith, der taler, men Gud.«⁸

Så af svaghed blev Joseph Smith gjort stærk – stærk nok til at gøre »mere, Jesus alene undtaget, for menneskenes frelse« (L&P 135:3), end nogen anden profet til alle tider.

father. I will go and do the
commandments for I know
commandments unto
shall prepare a way for
finish the thing which

**Et uddrag af manuskriptet til Mormons Bog,
der svarer til 1 Nefi 3:7.**

...hildsen and as it require

Vores uforanderlige Gud vil sandsynligvis gøre os stærke i vores svaghed – hvis vi vil vende os til ham i tro og hjertets hele forsæt, som Joseph gjorde.

Bøn og ydmyghed

I henhold til sin himmelske kemi giver Herren os svagheder for at fremme, at vi bliver stærke på den eneste måde, der betyder noget i tid og evighed – nemlig gennem ham. Han siger: »Og hvis menneskene kommer til mig, vil jeg vise dem deres svaghed. Jeg giver menneskene svaghed, så de kan være ydmyge; og min nåde er tilstrækkelig for alle mennesker, som ydmyger sig for mig; for hvis de ydmyger sig for mig og har tro på mig, så vil jeg gøre det svage stærkt for dem« (Eter 12:27).

*...the things which the Lord ...
...that the Lord giveth ...
...the children of men: save he ...
...them that they may accor ...
...be commaneth them on*

Ifølge dette skriftsted får vi svagheder for, at vi kan være ydmyge. De, der således ydmyger sig og udøver tro på Gud, vil blive gjort stærke. Således bliver vores ydmyghed over for Gud en væsentlig katalysator for, at Guds styrke og kraft kan manifesteres i vores liv.

Der er dem, som »tror ... at de er vise, og de lytter ikke til Guds råd, for de tilsidesætter det, fordi de mener, at de selv ved bedst, derfor er deres visdom dårskab, og den gaver dem intet« (2 Ne 9:28). Modgiften til denne stolthed er, at man »betragter sig selv som tåber for Gud og stiger ned i ydmyghedens dyb« (2 Ne 9:42).

Joseph forstod, helt fra han var ung, at det at søge vor himmelske Fader i oprigtig, inderlig bøn er en storslået nøgle til at udvikle ydmyghed. Daniel Tyler, et tidligt medlem af Kirken, mindedes en gang i Kirtland, hvor mange havde vendt sig mod profeten. Bror Tyler, der var til stede ved et møde, hvor profeten sammen med forsamlingen bad om Herrens hjælp, beskrev oplevelsen med disse ord:

»Jeg havde hørt mænd og kvinder bede ... men indtil da havde jeg aldrig hørt en mand tiltale sin Skaber, som var han til stede og lyttede, som en venlig far ville lytte til sit pligtfulde barns sorger. Joseph var på det tidspunkt ikke oplært, men den bøn, der for en betragtelig del var på vegne af dem, der beskyldte ham for at være kommet på afveje ... bidrog til himmelsk læring og tale-gaver ... For mig virkede det som om, at jeg, i tilfælde af, at sløret blev fjernet, kunne se Herren stå ansigt til ansigt med den mest ydmyge af alle tjenere, jeg nogensinde havde set.«⁹

Af svaghed, styrke

Da Joseph var 17 år, blev han fortalt af Moroni, at »Gud havde en gerning for [ham] at udføre, og at [hans] navn skulle nævnes for godt og ondt blandt alle folkeslag, stammer og tungemål, eller at der skulle tales både godt og ondt om det blandt alle folk« (JS-H 1:33).

Jeg er sikker på, at mange på den tid tænkte, at en sådan

any assistan

påstand var bevis på store vrangforestillinger; selv i dagens verden med internettet *er* navnet på den ubetydelige bondedreng kendt rundt om på kloden, og om ham tales der både godt og ondt.

Lige inden Joseph og Hyrum Smith mødte døden i Carthage i Illinois, læste Hyrum højt for Joseph og de andre i fængselscellen og bøjede så hjørnet på den side, der indeholdt følgende ord:

»Og det skete, at jeg bad til Herren om, at han ville skænke ikke-jøderne nåde, så de kunne nære næstekærlighed.

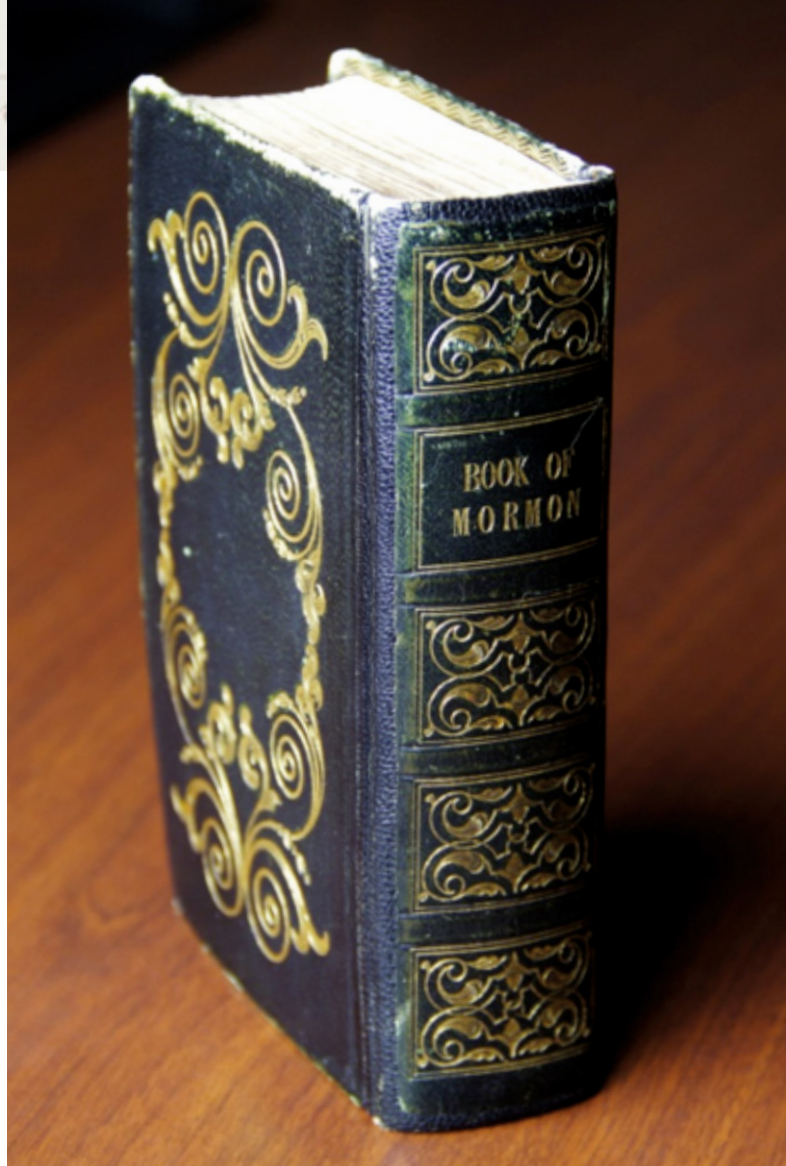
Og det skete, at Herren sagde til mig: Om de ikke nærer næstekærlighed, så betyder det ikke noget for dig, for du har været trofast; derfor skal dine klæder blive gjort rene. Og fordi du har set din svaghed, skal du blive gjort stærk, ja, så du kan sætte dig på den plads, som jeg har beredt i min Faders boliger« (Eter 12:36-37).

Det var helt bogstaveligt *i svaghed*, at Joseph blev gjort stærk. Delvist motiveret af sin svaghed søgte han Gud i tro, fuldt opsat på at handle i henhold til Herrens vilje. Han gik til Herren på de betingelser hele sit liv. Som følge deraf fik han det første syn, oversatte Mormons Bog, modtog præstedømmets nøgler, organiserede Kristi genoprettede kirke og bragte Jesu Kristi evangeliums fylde tilbage på jorden. Profeten Joseph voksede i styrke; han blev ikke gjort mægtig lige på en studs. Det kom til ham, og det vil komme til os »linje på linje, forskrift på forskrift, lidt her og lidt der« (L&P 128:21, se også Es 28:10; 2 Ne 28:30).

Så mist ikke modet; processen med at blive gjort stærk sker gradvis, og den fordrer tålmodighed og standhaftig beslutsomhed om at følge Frelseren og rette sig efter hans vilje, komme hvad så end, der måtte komme.

Gaven er blevet gengivet

William Tyndale, der oversatte Bibelen til engelsk i 1500-tallet, sagde til en lærd mand, der nægtede at lægge Bibelen i almindelige menneskers hænder: »Dersom Gud

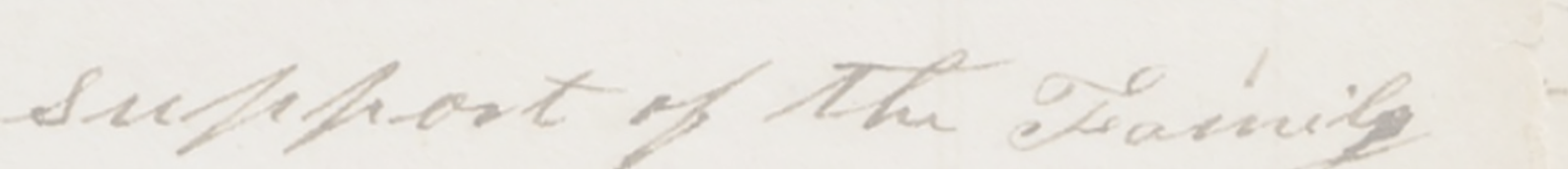

Lige inden Joseph og Hyrum Smith døde i Carthage i Illinois, læste Hyrum højt for Joseph og andre fra dette eksemplar af Mormons Bog.

vil spare mit liv, vil jeg inden mange år sørge for, at drengen bag ploven vil kende mere til skriften end jer.»¹⁰

Som en pudefull parallel til det 300 år senere besøgte Nancy Towle, en berømt omrejsende prædikant i 1830'erne, Kirtland for personligt at observere »mormonerne«. I en samtale med Joseph Smith og andre af Kirkens ledere kritiserede hun skarpt Kirken.

Ifølge Towles optegnelse sagde Joseph ingenting, før hun vendte sig imod ham og krævede, at han svor, at en engel havde vist ham, hvor han skulle finde de gyldne plader. Han svarede godmodigt, at han aldrig svor i det hele taget! Da hun ikke kunne skræmme ham, prøvede hun at nedgøre ham. »Skammer du dig ikke over sådanne løse påstande?« spurgte hun ham. »Du, som ikke er mere end en uvidende plovdreng fra landet!«

Joseph svarede roligt: »Gaven er blevet gengivet som i tidligere tider til uvidende fiskere.«¹¹

Således blev Tyndales ord profetiske; en plovdræng kendte sandsynligvis mere til skriften end nogen anden mand, der nogensinde har levet, Frelseren alene undtaget.

Og visselig er den genoprettede kirke og Jesu Kristi evangelium ikke Joseph Smiths værk, bondedrengen fra det amerikanske grænseland. Det er derimod Herren Jesu Kristi værk, som genoprettede det gennem profeten Joseph Smith. Når Joseph tænkte over sit liv, tænkte han måske over Jakobs observation af, at Gud Herren viser »os vor svaghed, så vi kan erfare, at det er ved hans nåde og hans store velvilje over for menneskenes børn, at vi har magt til at gøre dette« (Jakob 4:7).

Vi ved, at Joseph Smith var og er en Guds profet, som blev gjort stærk i al sin svaghed. Præsident Brigham Young (1801-1877) sagde: »Jeg har lyst til at råbe halleluja hele tiden, når jeg tænker på, at jeg kendte Joseph Smith, profeten.«¹² Selvom jeg ikke har nydt det privilegium i dette liv, finder jeg trøst i det poetiske løfte om, at »alle skal se broder Joseph igen«.¹³ Jeg er dybt taknemlig for profeten og den ydmyghed, han viste Gud, hvilket gjorde ham stærk. Jeg finder også opmuntring i den historie og i læren om, at Herren vil gøre hver eneste af os stærk i

vores svaghed, hvis vi ligeledes vil ydmyge os for ham og udøve vores tro på ham med standhaftigt forsæt om at gøre hans vilje. ■

Fra talen »Fra svaghed skal han blive gjort stærk«, der blev holdt på det 70. årlige Joseph Smith Memorial Devotional i Logan i Utah i USA den 10. februar 2013.

NOTER

1. Jeg takker min kolleger, i særdeleshed Richard E. Turley jun. og Jed Woodworth i Kirkens historiske afdeling for deres indsigtfulde input.
2. Joseph Smith, i *The Joseph Smith Papers, Histories, Volume 1: 1832-1844*, red. Karen Lynn Davidson og andre, 2012, s. 11.
3. Joseph Smith, »Letter to William W. Phelps, 27 November 1832«, s. 4, josephsmithpapers.org.
4. Emma Smith, i »Last Testimony of Sister Emma«, *Saints' Herald*, 1. okt. 1879, s. 290; se også Russell M. Nelson, »A Treasured Testament«, *Ensign*, juli 1993, s. 62-63.
5. Joseph Smith, i *The Joseph Smith Papers, Journals, Volume 1: 1832-1839*, red. Dean C. Jessee og andre, 2008, s. 9.
6. Om »Coriantumr« og den stavemåden af egennavne henvises til Royal Skousen, i *Book of Mormon Authorship Revisited: The Evidence for Ancient Origins*, red. Noel B. Reynolds, 1997, s. 61-93. Ud fra de originale manuskripter viser Skousen, at første gang egennavne forekommer i teksten, blev de stavet korrekt. I de efterfølgende forekomster af navne er de ikke nødvendigvis stavet korrekt, hvilket antyder, at Joseph Smith stavede navnene første gang, men stolede på skriverens hukommelser sidenhen.
7. Se *Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph Smith*, 2007, s. 516.
8. Edward Stevenson, i Hyrum L. Andrus og Helen Mae Andrus, saml., *They Knew the Prophet*, 1974, s. 87.
9. Daniel Tyler, i »Recollections of the Prophet Joseph Smith«, *Juvenile Instructor*, 15. feb. 1892, s. 127; se også *Lærdomme: Joseph Smith*, s. 126.
10. William Tyndale, i S. Michael Wilcox, *Fire in the Bones: William Tyndale – Martyr, Father of the English Bible*, 2004, s. 47.
11. *Vicissitudes Illustrated, i the Experience of Nancy Towle, in Europe and America*, 1833, s. 156, 157.
12. Se *Kirkens præsidenters lærdomme: Brigham Young*, 1997, s. 343.
13. »Priser profeten«, *Salmer og sange*, nr. 17.

JOSEPHS HURTIGE TILEGNELSE AF KUNDSKAB OG MODENHED

Kendetegnende for profeten Josephs virke var hans relative unge alder, hans overfladiske formelle uddannelse og hans ufattelige hurtige erhvervelse af kundskab og modenhed. Han var 14 år ved den første åbenbaring og 17 år ved englen Moronis første besøg. Han var 21 år, da han modtog de gyldne

plader og kun 23 år, da han færdiggjorde oversættelsen af Mormons Bog (på mindre end 60 arbejdsdage). Over halvdelen af åbenbaringerne i vores Lære og Pagter blev givet gennem profeten, mens han stadig var 25 år eller yngre. Han var 26 år, da Det Første Præsidentskab blev organiseret, og 30 år da templet i Kirtland blev indviet. «

Se ældste Dallin H. Oaks fra De Tolv Apostles Kvorum, »Joseph, manden og profeten«, *Stjernen*, juli 1996, s. 72.

Vi kan gøre det bedre, del 2:

Find din plads i Jesu Kristi Kirke

Lad ikke andre afholde dig fra at nyde velsignelserne ved dit medlemskab af Kristi kirke.

Betsy VanDenBerghe

Redaktørens bemærkninger: Uanset hvor stærk vores tro på Jesu Kristi evangelium er, kan det være svært at forblive trofaste, hvis vi ikke føler et tilhørsforhold. Kirkeledere har for nylig adresseret denne udfordring i en videoserie med titlen Enighed i forskelligheden. I september 2017-nummeret udforskede vi vores ansvar for at byde andre velkomne i artiklen »Vi kan gøre det bedre: Byd andre velkomne i folden«. Denne artikel er anden del, hvor vi ser på, hvordan vi kan tage ansvar for vores tro, uanset om vi føler, at vi hører til eller ej.

Efter otte år, hvor Paulo (alle navne er blevet ændret) ikke var kommet i kirken, fik han et opkald fra sin biskop i Brasilien, der spurgte, hvordan han havde det. Paulo havde længtes efter at vende tilbage, men han havde mange bekymringer, der afholdt ham fra fuld aktivitet.

Hvordan kunne han som enlig undgå at sammenligne sig med dem, der var gift og havde børn? Ville han kunne finde venner i kirken efter så lang tid, og hvis han gjorde, hvad ville de så tænke om ham? Ville han stadig være i stand til at mærke Ånden, som han havde under sin omvendelse og mission, og havde han tro nok til at tage imod kaldelser?

En måned efter det telefonopkald så Paulo præsident Dieter F. Uchtdorf holde en tale ved generalkonferencen med titlen »Kom, slut jer til os«. ¹ »Den tale ramte mig,« mindes han, og inden for nogle få uger sad han rystende på kirkens parkeringsplads og bad en stille bøn om styrke til at komme ud af bilen og gå ind i kirkebygningen.

»Alting var ikke perfekt,« siger han om det første år efter, han vendte tilbage. Det var ikke let at passe ind. Alligevel hjalp en følelse af tilknytning til Frelseren og et stærkt ønske om en tempelanbefaling ham til at overvinde sin usikkerhed. Han begyndte at læse skrifterne og bede igen. »Hvis man ikke giver op, får man styrke og man kan mærke, Herren velsigner en,« siger han til dem, der kæmper med at føle sig accepteret. »Jeg har et vidnesbyrd om, at det er Kristi kirke, men det er i ham, man finder den sande tilknytning.«

Paulos beretning afspejler adskillige punkter, som kirkelederne beskriver i videoserien *Enighed i forskelligheden*. Deres budskab rummer håb og råd til dem, der ikke føler, at de hører til. Sommetider føler vi os alene selv i kirken, men, som disse ledere og medlemmer pointerer, er der noget, vi kan gøre for at hjælpe os selv igennem udfordringer som andres eksklusion eller dårlige behandling af os. Vi kan undgå sammenligninger, gå fremad trods usikkerhed, vide at det altid er muligt at vende tilbage og frem for alt, stole på Frelseren.

Undgå sammenligninger: Vi vil alle blive velsignet i sidste ende

»Når man begynder at sammenligne sig selv med andre, fører det enten til mismod eller stolthed ... Velsignelser kommer på mellemnært sigt. Velsignelser kommer på lang sigt. Jeg tror, at der er velsignelser i vente for os, efter vi har passeret sløret ... I sidste ende kan vi være forvisset om, at løftet om evigt liv gælder for alle.«

– Ældste Gary E. Stevenson fra De Tolv Apostles Kvorum

Rochelle flyttede til et beskedent rækkehus i et velstående område i det vestlige USA efter at have boet nogen tid i en institution for hjemløse. Fraskilt og med ansvar for flere børn havde hun to job, nogle gange tre, for at kunne få råd til mad og husleje, og hun havde ofte været mindre aktiv efter sin dåb.

»Selv om næsten alle i min nye menighed syntes at klare sig bedre end mig,« forklarer hun, »rakte de ud til mig og accepterede min tøjstil. Alle var virkelig interesseret.«

Selvom Rochelle levede under et betydeligt økonomisk pres, var hun aldrig misundelig på andre trods deres bedre forhold. »Jeg ønskede selvfølgelig at være mere tryk, men jeg betragtede aldrig mine naboers huse og følte, at Gud havde forladt mig,« mindes hun. »Jeg kunne føle, at han gik ved min side trods nogle af mine dårlige valg.«

Selv om Rochelles arbejdstider nogle gange har været en udfordring, hjalp menighedsledere og venner hende til sidst med at få opfyldt et stort ønske om at komme til templet. »Regelmæssige tempelbesøg hjalp mig til at være taknemlig for, hvor langt jeg er kommet,« siger hun eftertænksomt. »Jeg behøver ikke bekymre mig om, at andre synes at være kommet længere end mig.«

Rochelle indrømmer, at hun og hendes døtre må kæmpe, og at de »ikke er en fuldkommen SDH-familie«.

Men samtidig erkender hun også, at »alle har problemer, og at ingen familie er helt fuldkommen,« et perspektiv, der frigør hende fra at se ud til siden på andre i stedet for at fokusere på sit forhold til Gud.

»Mine døtre kan se den forskel, som evangeliet har ført til i mit liv,« fortæller hun. »Jeg kan også mærke forskellen og har så travlt med arbejde, familie og kirke, at jeg ikke har tid til sammenligninger. Jeg er bare lykkelig for at være på den rette vej.«

Forbliv stærk, Kristus kan forandre dig

»Den person, der sidder ved siden af og ignorerer mig eller som tilmed ønsker at rykke sig væk ... ændrer ikke ved det, som Kristus føler for mig eller de muligheder, jeg har i Kristus ... Ethvert individ er nødt til at være opsat på, at de vil have en plads i Guds rige og være en del af Kristi legeme, og andres tankeløshed eller mangel på omsorg eller det, der er værre, kan ikke forhindre det.«

– Ældste D. Todd Christofferson fra De Tolv Apostles Kvorum

Mens Matthew voksede op, kom han i små grene. Han og hans hustru, der er konvertit fra Ukraine, blev vant til at have flere kaldelser og var fuldt engageret i internationale SDH-grupper, men så flyttede de til USA. Store menigheder og forskellige kulturelle forventninger gjorde, at de følte sig i vildrede, og at der ikke var brug for dem. »Vi passede tilsyneladende ikke ind. Vi følte os ignoreret og savnede at blive opløftet og føle samhørighed om søndagen.«

Deres frustration nåede bristepunktet, da de efter at være flyttet til en anden by så frem til et besøg af en lokal præstedømmeleder, hvis formål med besøget viste sig at være at bede dem om at holde bedre styr på deres livlige lille barn under nadvermødet. Dybt såret overvejede Matthew aldrig at sætte sine ben i kirken igen. »Det, der stoppede mig, var mit vidnesbyrd om, at dette er Herrens kirke, og Frelseren ønsker mig der,« fortæller han. »Engagement i evangeliet har konsekvenser, der rækker ud over enhver følelse af personlig sårethed, jeg har haft i dette liv.«

Forskellige situationer kan sommetider få os til at føle os alene, marginaliseret og at der ikke er brug for os, hvilket er et fænomen, der ikke er unikt for sidste dages hellige. Den katolske forfatter David Mills beskriver den

udfordring, som kirkegængere har med at omgås dem, der er »rigere, fattigere eller bedre eller dårligere uddannet end en selv. De kan tilhøre andre racer eller etniske grupper eller aldersgrupper end dig.« Vi vælger måske ikke nogen af dem til vores forskellige sociale netværk, forklarer han. Men religiøst engagement omfatter, at vi omgås mennesker, som vi ikke selv vælger, og det »er et af de få steder, der er tilbage, som mere ligner et samfund end et netværk ... Man er nødt til at lære at elske disse mennesker, eller i det mindste at handle elskværdigt, selv når man ikke har lyst til det.«² At sætte sin lid til Gud, når man ikke kan blokere eller ikke længere følge folk i ens religiøse fællesskab, er ofte den eneste måde at overvinde udfordringerne på.

Matthew fandt, at denne tillid til det guddommelige var afgørende for at forblive aktiv i Kirken. »Det eneste, der nogen gange får mig til at tage af sted, er mit vidnesbyrd om Kristus,« forklarer han. »Evangeliet er større end nogen af os. Kristus ser det, vi ikke kan se, han ved, hvad vi kan blive og hos ham er der plads til alle.«

Jasmin, der er medlem i det sydlige USA, indrømmer: »Jeg havde det svært med at komme ud af det med en søster i menigheden, som syntes at blande sig for meget i mit liv, og det gjorde, at jeg blev væk.« Men da bekymringen for hendes lille dreng vejede tungere end usikkerheden

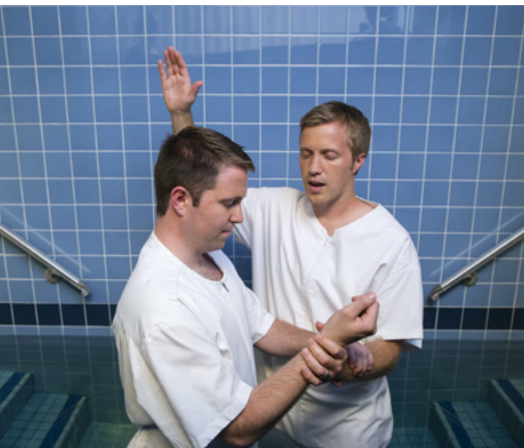
ved, hvordan det ville være at vende tilbage, vidste Jasmin, at tiden var inde til »ikke at lade andres meninger om mig få mig til at vende Kristus ryggen – uanset om jeg følte, at nogle i menigheden så ned på mig eller ej.«

Hun mønstrede tilstrækkeligt mod til at begive sig ud i en heftig storm en søndag, hvor hendes lille familie snart følte sig omsluttet af venner, der kunne hjælpe dem til at vokse i Jesu Kristi kirke. »Jeg fortryder, at jeg forlod Kirken,« siger hun. »Men jeg er taknemlig for, at jeg ikke gav op, og jeg skubbede mig fremad, for evangeliet handler ikke om andre – eller mig – det handler om min Frelser.«

Tag et skridt ud i mørket: Lyset vil komme

»Den naturlige mand og kvinde siger: »Jeg skal under ingen omstændighed tage dette skridt [og] rykke frem i mørket, før lyset flytter sig, og jeg kan se, hvor jeg træder.« Kravet er bare, at vi tager det skridt i forventning om, at når vi finder fodfæste, så flytter lyset sig.«
– Ældste David A. Bednar fra De Tolv Apostles Kvorum.

Sommetider er det svært for nye medlemmer at slå rod i evangeliet, når de ikke har fuld vished om, hvad fremtiden bringer. Mei-Hsin, husmor i Taiwan, lærte om dette aspekt af tro, da hun tog den evangeliske formaning om at sætte børn i verden til sig, en udfordring fordi »mange i min

kultur blot har et barn eller et kæledyr i stedet for,« siger hun. Hver graviditet har krævet, at hun i tro tog et skridt ud i det ukendte, og hun måtte sommetider ignorere intens kritik fra slægtninge og folk generelt.

Oftentimes kræver det at bevæge sig fremad, at man tager et skridt ud i det ukendte, hvilket kan være skræmmende for de nye i troen. Det kræver, at man udvikler en tillid til, at Herren vil hjælpe en langs vejen. Det er en normal del af vores lærings- og udviklingsproces at føle sig urolig og usikker, forsikrer ældste Bednar os om, men sommetider kan vores skridt ud i det uvisse – uanset om det drejer sig om at stifte familie eller vende tilbage til deltagelse i Kirken – være særligt skræmmende, fordi vidnesbyrdet først kommer efter troen er blevet prøvet (se Eter 12:6). Mei-Hsin og hendes mand fik sådan et vidnesbyrd efter, de havde stiftet familie. »Vi er lykkelige og taknemlige for vores børn,« siger hun. »Vi har lært at leve sparsommeligt og hjælpe og elske hinanden. Jeg er taknemlig for, at vi satte dem i verden.«

Oftentimes er det første og indledende skridt det sværeste. Ifølge ældste Bednar er første gang, vi [tager et skridt ud i det uvisse], »ikke tvivl, men det er lidt usikkerhed, ja tilmed lidt ængstelse, som er helt normalt.« Selvom om processen

med at bevæge sig frem aldrig kan forløbe helt glat (»det er ikke en fuldkommen cyklus, der aldrig bliver forstyrret,« forklarer han), kan vi vokse gradvist og »linje på linje« og vores tro vil vokse trinvis.

»Det kræver øvelse at bevæge sig fremad,« siger Lazare fra Georgien, en omvendt fra landet mellem Rusland og Europa. At fatte tillid til SDH-venner var hans første skridt, hvorefter han gik med til at modtage en præstedømmetsignelse. »Så kunne jeg gå videre med missionærlektionerne,« forklarer han. Efterhånden som Lazares tro på Jesus Kristus voksede, tog han det store skridt og blev døbt, selvom han ikke var 100 procent sikker. »Men Herren gav mig mod i hver fase, og nu er jeg så taknemlig for, at jeg gjorde det.«

Giv ikke op

»Til folk, som tror, at de har syndet for meget eller er kommet for langt ud eller har været væk for længe og ikke rigtigt kan komme ind i cirklen igen, vil jeg sige, at ingen kan falde dybere, end Kristi lys kan nå. Det er ikke muligt.« – Ældste Jeffrey R. Holland fra De Tolv Apostles Kvorum

Brian voksede op i en trofast SDH-familie i Utah i USA, men han følte ikke, at Kirken var noget for ham. »Jeg var

glad for fantasy-spil, film og rockmusik,« siger han, og »ikke spejder, skrifter, seminar eller sport.« Så snart han kunne, flyttede han hjemmefra og ind i en lejlighed, hvor han åbnede »sig for verden inklusive sex og stoffer«. Efter en længere periode med det, Brian kalder »løssluppen livsstil og eksperimenteren«, kom han i økonomiske vanskeligheder, og hans forældre lod ham flytte hjem igen, selvom han ikke vendte tilbage til Kirken.

Da han fik en lillesøster, revaluerede Brian sine holdninger. Han mindes, da han holdt hende første gang. »Jeg vidste, at hun ikke var en eller anden dyreart.« Lidt frygtsomt deltog han, da hun blev velsignet, og da nadverbakken kom hen til ham, lod han den passere, »men en del af mig hungrede åndeligt efter den.«

Brian begyndte at føre dagbog for at få styr på sine modstridende følelser. »Jeg blev sent oppe en aften for at skrive om mit åndelige dilemma,« siger han, »og jeg fik min første åndelige oplevelse, selvom den ikke kom fra den gode side.« Han kunne mærke en ond, hadefuld, vred kraft, der prøvede at overtage hans sjæl. »Efter det vidste jeg, at jeg havde brug for Herren,« forklarer han. Men efter at have været så meget på afveje var Brian i tvivl om, hvorvidt han kunne være værdig til Herrens hjælp og beskyttelse. Han var også usikker på, om han nogensinde kunne tage nadveren igen.

Vejen tilbage var svær. Det var ikke let at kvitte cigaretterne, det krævede mod at erkende over for biskoppen, og det var svært at vende sig væk fra gamle venner og aktiviteter. Hans familie, kæreste og biskop støttede ham, men Brian opdagede, at den primære kilde til styrke var Jesus Kristus.

»Jeg opdagede, at Herren var ivrig efter at hjælpe mig,« husker han. »Der åbnede sig nye muligheder, der kunne erstatte mine gamle sysler. Jo mere kraft jeg lagde i at efterleve evangeliet, jo klarere lå vejen for mig.« Da Brian stoled på Herren og opdagede hans villighed til at tilgive og hele, fik nadveren dybere mening for ham og hjalp ham tættere på Frelseren. »Selvom jeg som barn havde spist brødet og drukket vandet i kirken hundrede gange, var jeg endelig i stand til at deltage i nadveren og føle, at det var første gang.«

Ingen kan tage din plads

Vi går alle ad vanskelige og uvisse stier på vores vej mod livets træ (se 1 Ne 8) – det være sig at stå ud af bilen og gå ind i kirken, at række ud mod andre medlemmer og overvinde sårende situationer, at efterleve evangeliet uden fuld sikkerhed for fremtiden og at erkende sine synder.

Vores personlig forpligtelse til at følge Frelseren er afgørende for, om vi når sikkert frem. Selvom opmuntring, kærlighed og accept fra andre medlemmer af Kirken og ledere er vigtig, kommer der tider for os alle, hvor vi må være villige til at følge Frelseren, selvom vi føler, at vi gør det alene.

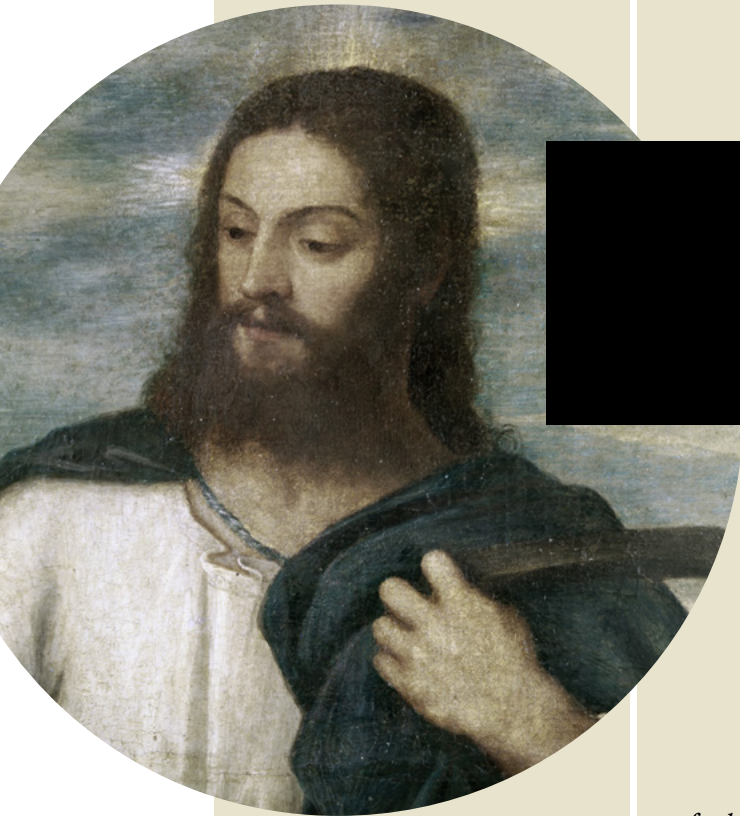
Tag din plads i Jesu Kristi Kirke. Sammenlign dig ikke med andre, lad Kristus forandre dig, tag skridt i tro, der vil blive belønnet, og vid, at det aldrig er for sent at vende tilbage. »For se, hvis I trænger jer frem, idet I tager for jer af Kristi ord og holder ud til enden, se, så siger Faderen: I skal få evigt liv« (2 Ne 31:20). ■

Forfatteren bor i Utah i USA.

NOTER

1. Se Dieter F. Uchtdorf, »Kom, slut jer til os«, *Liahona*, nov. 2013, s. 21-24.
2. David Mills, »Go to Church, Meet Annoying People«, 1. feb 2017, aleteia.org/2017/02/01/go-to-church-meet-annoying-people.

Jesu Kristi evangelium:

ET LY OG EN BESKYTTELSE

Getulio Walter Jagher e Silva
Seminar og institut

Herren ønsker at beskytte sit folk. I en tid med svær forfølgelse af Kirken understregede han vigtigheden af at samles i Zion »som et *forsvar* og som *tilflugt* fra uvejret« (L&P 115:6; fremhævelse tilføjet).

Denne tilflugt og beskyttelse findes i at efterleve Jesu Kristi evangelium, når vi »gransk[er] disse befalinger« (L&P 1:37) Lad os derfor granske nogle af de principper, der findes i Lære og Pagter, og som, *hvis de forstås og*

efterleves, vil beskytte os og være et ly mod fristelser, ondt og andre farer, som vi møder i dag.

Vi bliver beskyttet, når vi søger Helligånden

Det at have Helligånden hos os kan være et ly og en beskyttelse mod verden. Herren sagde til Oliver Cowdery, at dersom han ville gøre brug af sin åbenbaringsgave, ville den udfri [ham] af [hans] fjenders hænder, når de ellers, hvis det ikke var således, ville slå [ham] ihjel og bringe [hans] sjæl til undergang« (L&P 8:4). Bemærk, at ved Åndens røst kunne Oliver

Cowdery blive beskyttet mod død og synd.

Modtagelse af sandhed gennem Helligåndens kraft vil også beskytte os mod menneskers forskrifter og Satans løgne og bedrag. Herren lovede, at »de, der er kloge og har modtaget sandheden og *gjort den hellige Ånd til deres vejleder* og ikke har ladet sig bedrage – sandelig siger jeg jer: De skal ikke blive hugget om og kastet i ilden, men skal udholde den dag« (L&P 45:57, fremhævelse tilføjet). Helligåndens kraft skriver sandheden i vores hjerte og beskytter os mod bedrag.

Men at man giver agt på Åndens tilskyndelser betyder ikke, at man bliver skærmet fra hver en prøvelse. Afsnit 122 i Lære og Pagter viser, at selvom vi er værdige, vil vi møde sorg og udfordringer. Gud, som »kender alt dette« (L&P 127:2), ved i sin visdom, at det »skal give [os] erfaring og skal være til gavn for [os]« (L&P 122:7).

Vi bliver beskyttet, når vi følger de levende profeter

På den dag Kirken blev organiseret, befalede Herren de hellige at lytte til profeten:

»I skal ... give agt på alle de ord og befalinger, som han giver jer, efterhånden som han modtager dem, idet han vandrer i al hellighed over for mig; for hans [Kirkens præsidents] ord skal I tage imod i al tålmodighed og tro, som kom det fra min egen mund.

For ved at gøre dette skal helvedes porte ikke få overhånd over jer; ja, og Gud Herren vil sprede mørkets magter foran jer og få himlene til at ryste til jeres gavn og sit navns ære« (L&P 21:4-6).

Herren fortæller os i Lære og Pagter, at »de, der ikke vil høre Herrens røst, ej heller hans tjeneres røst, ej heller give agt på *profeternes og apostlenes ord*, skal blive forstødt fra folket« (L&P 1:14).

At lytte til og anvende de lærdomme, de levende profeter kommer med, vil give os beskyttelse og tryghed, for de taler om nuværende problemer og fortæller os, hvad vi må gøre for at klare de udfordringer. Hvilken vidunderlig velsignelse er det ikke at have Herrens levende orakler.

I Lære og Pagter 101:43-62 bruger Herren en lignelse om en olivenlund for at vise os vigtigheden af at lytte til den levende profet. Denne lignelse sammenligner profeten med en udkigspost i et tårn. I gamle dage byggede man tårne, hvorfra en vagt kunne se området uden for byen og advare indbyggerne, når fjenden nærmede sig.

Lignelsen begynder således: »Byg et tårn, så man kan skue ud over det omkringliggende land og *være udkigspost på tårnet*, så mine

Lærdommene i Lære og Pagter kan beskytte os mod de vanskeligheder, vi vil møde, når vi forbereder os på Herrens andet komme.

oliventræer ikke bliver trådt ned, når fjenden kommer for at plyndre og tilegne sig frugten fra min vingård« (v. 45; fremhævelse tilføjet).

Ældste M. Russell Ballard fra De Tolv Apostles Kvorum har undervist om den beskyttelse og de velsignelser, der kommer af at følge de levende profeters råd: »Det er ikke en ringe ting, brødre og søstre, at have en Guds profet i vores midte ... Når vi lytter til Herrens råd, som de kommer til udtryk gennem

ordene fra Kirkens præsident, så bør vores svar være positivt og uden tøven. Historien har vist, at der er sikkerhed, fred, fremgang og lykke ved at følge de profetiske råd.«¹

Vigtigere end den fysiske beskyttelse, der følger af at lytte til profeten, er den åndelige beskyttelse. Den er i særdeleshed nødvendig, for »Satan har forsøgt at bedrage jer for at kunne omstyrte jer« (L&P 50:3). Når vi lytter til profeterne, beskytter det os mod verdens filosofier og »menneskers lumske snuhed, hvorved de ligger på lur for at bedrage« (L&P 123:12).

Vi er beskyttede, når vi er trofaste i vores ægteskab

Herren lover os, at den nye og evigtvarende ægteskabspagt kan være evig (se L&P 132:9). Denne læresætning om ophøjelse er et tilflugtssted fra de usandheder om parforhold, der plager vores verden. Selvom mange verdslige stemmer påstår, at ægteskab er gammeldags, ubelejligt eller unødvendigt,

lyder Herrens røst: »Den, der forbyder ægteskab, er ikke ordineret af Gud, for ægteskabet er indstiftet af Gud for menneskene« (L&P 49:15).

Herren har belært os om, hvordan vi skærmer om vores ægteskab: »Du skal elske din hustru af hele dit hjerte og holde dig til hende og ingen anden« (L&P 42:22).

Præsident Spencer W. Kimball (1895-1985) forklarede den altomfattende betydning af dette bud:

»Når Herren siger *hele* dit hjerte, giver det ingen mulighed for at dele eller tilbageholde. Og for kvinden bliver det omformuleret til: »Du skal elske din mand af *hele* dit hjerte og holde dig til ham og ingen anden.«

Ordene *ingen anden* udelukker alt og alle. Ægtefællen bliver da fremtrædende i livet for manden eller hustruen, og hverken selskabsliv, arbejde eller politiske interesser eller nogen anden interesse eller person eller ting må nogensinde få forret over ægtefællen.«²

Det, vi ser, påvirker os i høj

grad til godt eller ondt. Jeg tror, det er derfor, at Herren advarer os i følgende vers: »Den, som ser på en kvinde, så han begærer hende, vil fornægte troen og skal ikke have Ånden; og hvis han ikke omvender sig, skal han stødes ud« (L&P 42:23; fremhævelse tilføjet).

For at blive beskyttet mod fjendens angreb må vores øjne og hjerte kun være rettet mod vores ægtefælle og Herren. Vi må ikke tillade vores øjne at vandre eller begære andre end vores ægtefælle. Vi må lukke vores hjerte og sind for at blive beskyttet mod den fristelse. Det er Herrens opskrift på succes i ægteskabet.

Vi bliver beskyttet, når vi tjener på mission

Vi har mange muligheder for at tjene i Kirken, og Herren glæder sig over at ære dem, som tjener ham (se L&P 76:5). Lære og Pagter indeholder storslåede principper om at tjene på mission.

Herren lover, at »enhver, som drager af sted og

prædiker dette evangelium om riget, og som ikke fejler med hensyn til at vedblive med at være trofast i alt, skal ikke blive træt i sindet, eller formørket, ej heller i legeme, lem eller led; og ikke ét hår fra hans hoved skal ubemærket falde til jorden. Og de skal ikke gå sultne eller tørstige« (L&P 84:80). Bemærk, at Herren ikke fritager os fra vanskeligheder, men han lover, at vi er omfattet af hans guddommelige omsorg.

Han siger: »Jeg vil være ved jeres højre hånd og ved jeres venstre, og min Ånd skal være i jeres hjerte og mine engle rundt omkring jer til at styrke jer« (L&P 84:88). Hvis vi tjener ham »skal [det] ske, at der skal hvile en kraft over dig; du skal have stor tro, og jeg vil være med dig og drage foran dit ansigt« (L&P 39:12). De, som tjener som missionærer af hele deres hjerte, har et løfte om at »blive velsignet både åndeligt og timeligt« (L&P 14:11).

Herren lader også den tjenendes familie være omfattet af denne beskyttelse: »Jeg,

Herren, [giver] dem et løfte om, at jeg vil sørge for deres familier, og at en dør til rige muligheder skal blive åbnet for dem fra nu af« (L&P 118:3).

Og de trofaste missionærer loves dette: »Dine synder [bliver] dig tilgivet, og du skal få lagt mange neg på din ryg« (L&P 31:5). Vores sjæl kan finde ly i denne velsignelse.

Vi bliver beskyttet, når vi adlyder tiendeloven

I Lære og Pagter finder vi følgende belæring om tiende: »Se, nu hedder det i dag, indtil Menneskesønnen kommer, og sandelig er det en offerdag og en dag, på hvilken mit folk skal betale tiende« (L&P 64:23).

Jeg vil gerne sige, at tiendeloven står i modsætning til matematiske love, for 90 er større end 100. Når vi giver Herren 10 procent af vores indkomst, lover han: »Jeg åbner himlens vinduer for jer og udøser velsignelse uden mål over jer« (Mal 3:10; se også 3 Ne 24:10).

Hvis vi vil måle, hvor stærk vores tro er, kan vi kigge på

Lige som vagten i tårnet kan profeter se langt og advare om fjender, der nærmer sig.

vores indstilling til tiendeloven. Det at betale tiende er ikke et spørgsmål om penge, det er en trossag.

Præsident Henry B. Eyring, førsterådgiver i Det Første Præsidentskab, har sagt: »Med vores beslutning om at være en ærlig tiendebetaler og vores udholdende anstrengelser for at være lydige vil vores tro blive styrket og vores hjerte blive blødgjort. Udover at ofre vores penge og midler er det den forandring i vores hjerte gennem Jesu Kristi forsoning, som gør det muligt for Herren at love ærlige tiendebetalere fuld beskyttelse i de sidste dage (se L&P 64:23). Vi kan have tillid til, at vi vil gøre os fortjent til den beskyttende velsignelse, hvis vi forpligter os til at betale en ærlig tiende og er vedholdende i at gøre det.«³

Vi bliver beskyttet, når vi adlyder visdomsordet

Vi lever i en tid, hvor vores helbred kan trues af mange farlige stoffer. Herren, der ved, hvad der truer os, underviste i 1833 profeten Joseph Smith

om, at »som følge af de onde tanker og hensigter, som er og vil findes i hjertet på rænkefulde mennesker i de sidste dage, har jeg advaret jer ... ved at give jer dette visdomsord« (L&P 89:4).

De, der efterlever Herrens sundhedslov, nyder løftet om, at de »skal få sundhed i navlen og marv i knoglerne [fysisk sundhed] og skal finde visdom og store skatte af kundskab, endog skjulte skatte [intellektuelle og åndelige velsignelser], og skal løbe og ikke blive trætte, og skal gå og ikke blive matte [fysisk sundhed].«

Og Herren lover sikkerhed for dem, der adlyder denne lov: »Og jeg, Herren, giver dem et løfte om, at dødens engel skal gå dem forbi, ligesom Israels børn, og ikke slå dem ihjel« (L&P 89:18-21).

Det løfte betyder ikke, at vi ikke skal dø, for døden er en del af den evige plan. Men »dødens engel, som kommer for at straffe de ugudelige for deres synder, som han gjorde i det gamle Egypten (se 2 Mos 12:23, 29), skal gå forbi de hellige.«⁴

Vi bliver beskyttet, når vi står på hellige steder

Herren byder os igen og igen, at vi skal »stå på hellige steder« (se L&P 45:32; 87:8; 101:22). Vores templer er i sandhed hellige steder. Præsident Joseph Fielding Smith (1876-1972) sagde:

»Hvis vi indser, hvad vi gør, så vil begavelsen være en beskyttelse for os hele vores liv – en beskyttelse, som en, der ikke tager i templet, ikke har.

Jeg har hørt min far [præsident Joseph F. Smith] sige, at i prøvelsens time, i fristelsens time, så tænkte han på de løfter, de pagter, han havde indgået i Herrens hus, og de beskyttede ham.«⁵

Udover templerne, kirkesalen og klasseværelser i Kirkens mødehuse er vores hjem indviede, hellige steder. Disse steder er hellige, hvis de mennesker, der bor der, er rene af hjertet og efterlever Guds bud. Når vi holder buddene, vil vi nyde Helligåndens ledsagelse, vejledning og trøst. Hvis han skal være vores konstante ledsager, må vi helt sikkert stå på hellige steder.

Konklusion

Vi har i Lære og Pagter set på de forskellige former for beskyttelse, som Jesu Kristi evangelium giver os, når vi stræber efter at lære og efterlever disse principper. Vi spørger måske, hvor vi finder den beskyttelse.

Herren, der viser de hellige sin kærlighed og nåde, har lovet, at han vil være med os: »Vær ved godt mod, børnlille, for jeg er midt iblandt jer, og jeg har ikke svigtet jer« (L&P 61:36). »Se ... siger Herren jeres Gud, ja, Jesus Kristus, jeres talsmand, som kender menneskets svaghed og ved, hvordan han skal bistå dem, som bliver fristet« (L&P 62:1).

Når vi anvender forsoningen og vor Frelasers, Jesu Kristi, lære i vores tilværelse, kan vi modtage den beskyttelse og det ly, der kan give os styrke til at lette vores byrder, overvinde vores synder og vanskeligheder, og som kan gøre os til hellige. ■

Forfatteren bor i Curitiba i Brasilien.

NOTER

1. M. Russell Ballard, »Thi I skal tage imod hans ord«, *Liahona*, juli 2001, s. 80.
2. Se *Kirkens præsidenters lærdomme: Spencer W. Kimball*, 2006, s. 203.
3. Henry B. Eyring, »Åndelig beredthed: Begynd tidligt og vær udholdende«, *Liahona*, nov. 2005, s. 40.
4. Se J. Reuben Clark jun., i Conference Report, okt. 1940, s. 17; se også *Lære og Pagter – Elevens hæfte*, CES-hæfte, 1981, s. 200.
5. Joseph Fielding Smith, »The Pearl of Great Price«, *Utah Genealogical and Historical Magazine*, juli 1930, s. 103; se også *Lære og Pagter – Elevens hæfte*, s. 244.

VIS FRELSERENS KÆRLIGHED I JULEN

Jeg var spændt på at skulle deltage i Kirkens julekampagne »Oplys verden« i 2016. Jeg så frem til at udføre de daglige udfordringer, særligt den for femte dag: »Jesus hjalp den syge, det kan I også.«

Den dag gik jeg fra arbejdet og gik igennem byens grå gade med planer om at besøge mine bedsteforældre. Jeg havde det storartet. Det var jul, og verden var smuk. En klokkes klang brød luften. Da jeg nærmede mig sporvognsperronen ... druknede klokkes klang i en hjemløs kvindes råb efter klokkeren.

»I er hyklere!« skreg hun. »Jeg er sulten, jeg fryser, og I deler ikke af det, I har! I er hyklere!«

De fleste folk ignorerede hende, klokkeren fortsatte med sin klokke. Jeg tog mine høretelefoner på, men jeg kunne stadig høre kvinden råbe: »I er hyklere! Jeg er sulten! Jeg fryser.«

Jeg kom i tanke om, at jeg havde en 20-dollarseddel i lommen. Jeg overvejede at give den til kvinden. »Nej,« tænkte jeg. »Hvis jeg giver den til nogen, så bør jeg give den til et rart menneske.« Så mindede Ånden mig om udfordringen, og hvem jeg prøvede at være som. Jesus var Kongernes Konge, og alligevel hjalp han den laveste af de lave. Jeg vidste, hvad jeg måtte gøre.

Jeg gik hen til kvinden. Hun råbte ikke mere, men tårerne løb ned ad kinderne på hende.

Jeg nærmede mig kvinden. Hun råbte ikke længere, men hendes øjne var lukkede, og tårerne løb ned ad hendes kinder. Jeg hev 20-dollarsedlen op af min lomme og rakte hende den.

»Dårlig dag?« spurgte jeg.

Hun så op på mig. »Ja,« sagde hun.

»Det er jeg ked af,« sagde jeg. Jeg slog armene om hende, og hun græd mod min skulder, indtil sporvognen kom.

»Tak,« sagde kvinden, da vi sagde

farvel. »Og ikke kun for pengene. Tak for krammet. Jeg trængte til et knus.«

Det med at kramme en fremmed person på gaden var ikke ligefrem noget, jeg havde planlagt at gøre, men jeg ved, at det er noget, Jesus ville have gjort. Jeg er taknemlig for, at Herren gav mig mulighed for at tjene, som han ville have gjort. Jesus hjalp de syge, de fattige og de trængende. Det kan jeg også. ■

Jordan Wright er fra Utah i USA

MIT navn stod på to store kasser og uden en returadresse.

JULEPAKKER TIL MIG?

Jeg tjente som missionær i Sacramento-missionen i Californien i julen 2003. Min makker og de to andre søstermissionærer, vi delte en lejlighed med, begyndte at modtage gaver og breve fra deres slægtninge og venner. Jeg vidste godt, at det ikke ville blive det samme for mig.

Min familie i Argentina havde ikke meget at rutte med, og deres breve tog almindeligvis to til tre måneder om at nå frem. Jeg var langt væk fra min familie, men jeg var glad for at tjene Jesus Kristus i julen.

Juleaften, da vi var ved at gøre os klar til at gå i seng, fortalte en af søstrene mig, at der var blevet afleveret nogle pakker med mit navn på ved vores dør.

»Til mig? Det kan ikke passe,« sagde jeg forbløffet.

To store pakker med mit navn på og uden en returadresse. Jeg var spændt, og de andre søstre var også spændte. Jeg åbnede pakkerne, der var fyldt med gaver, slik, børnetegninger og andre ting! Jeg kunne ikke holde tårerne tilbage.

Hvem havde mon sendt mig disse pakker? tænkte jeg. Ingen af os vidste det, men vi frydede os alle over generøsiteten.

Flere dage efter jul vidste jeg stadig ikke, hvem der havde sendt pakkerne. Så jeg ringede til missionskontoret og spurgte sekretæren, om hun ville oplyse mig, hvem den ukendte afsender var. Hun fortalte,

at medlemmer i en menighed, der ønskede at forblive anonyme, havde besluttet at sende mig pakker med julegodter. Jeg vil altid være taknemlig for den menigheds generøsitet, der bragte så stor kærlighed den juleaften, og for al den støtte, jeg modtog under min mission.

Jeg lærte, at ethvert medlem af Kirken kan få missionærerne – der er langt væk hjemmefra – til at føle sig hjemme, når de bliver vist opmuntring og hjælp. Det var en af de bedste juleaftener i mit liv. Jeg tjente Frelseren og følte hans kærlighed gennem medlemmerne af hans kirke. ■

Elisabet Andersen Bogado er fra Neuquén i Argentina

JULEN SET GENNEM MIN DATTERS ØJNE

Der sænkede sig en stille ro over min familie og jeg, da vi gik ind i stalden for at se et krybbespil. Dyrene var stillet op i stalden, og der stod en mand og en kvinde, der var klædt ud som Josef og Maria, og i kvindens arme lå et omsvøbt barn. De stod stille og så på det lille barn. Hele atmosfæren emmede af ro.

Mine ældste børn, min hustru og jeg stod op, mens min yngste datter satte sig på en høballe foran os. Hun sad stille og roligt, og hendes øjne var fast rettet mod babyen. Da resten af familien var klar til at gå, lagde jeg hånden på min datters skulder og hviskede, at vi skulle til at gå. Hun svarede, at hun gerne ville blive hos Jesusbarnet. Hendes ord rørte mig om hjertet, og jeg valgte at blive hos hende.

Et par minutter senere tog jeg min datter i hånden og sagde, at vi var nødt til at gå. Hun sagde stille, at hun gerne ville blive. Jeg lagde

Min datter var helt stille, og hendes øjne var fast rettet mod Jesusbarnet.

armen om hende og knælede ned ved siden af hende.

Det tog ikke lang tid, før det føltes, som om jeg var rejst tilbage i tiden og var sammen med Josef og Maria. Så forstod jeg godt, at min datter gerne ville blive. Jeg følte Ånden skylle ind over mig. På det sted følte jeg, at jeg var i Frelserens nærhed. Tårene piblede frem i mine øjne, da jeg følte hans kærlighed. Da det endelig blev tid til at gå, løftede jeg min lille pige

op. Da jeg vendte mig mod udgangen, kunne jeg høre, at hun sagde farvel til Jesusbarnet og fortalte, hvor meget hun elskede ham.

Den aften delte jeg en oplevelse med min datter, som jeg vil skatte resten af mine dage, og det var lige før, jeg missede den. Den aften fik jeg en gave. Jeg følte, at jeg kom nærmere Gud, og jeg mærkede hans

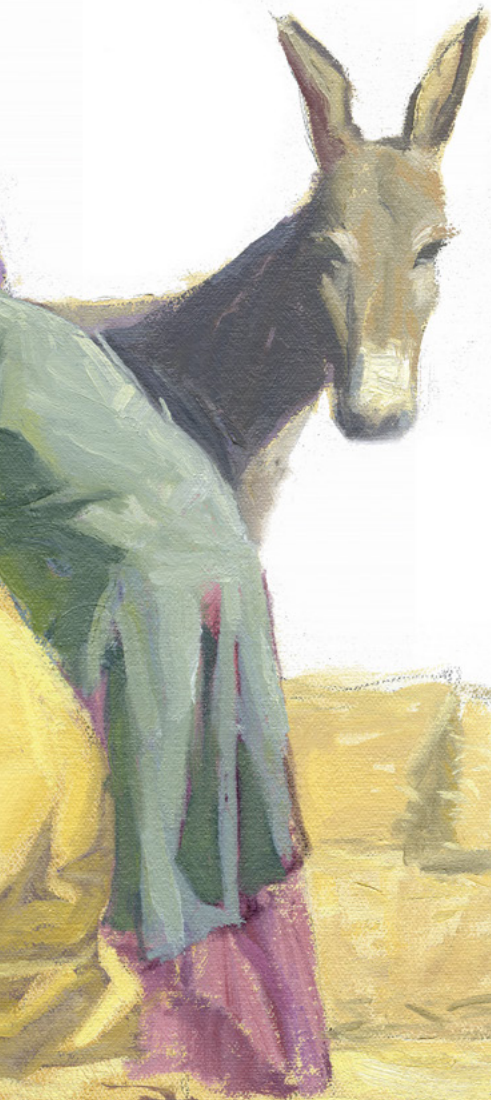

ILLUSTRATION: ALLEN GARRIS

EN FAMILIEGAVE TIL FRELSEREN

kærlighed til mig. Jeg er taknemlig for Frelseren og muligheden for at mindes hans fødsel. Jeg ved, at Frelserens liv, eksempel og sonoffer udgør en vidunderlig gave, der viser Guds uendelige kærlighed til alle hans børn. Jeg vil altid gemme denne gave dybt i mit hjerte. ■

Aaron Adams er fra South Carolina i USA

Da december nærmede sig, var jeg travlt optaget af alle juleforberedelserne. I fire år var julefestivitassen blev holdt i vores hjem, men dette år følte jeg mig overvældet. Da jeg drøftede alt det, vi skulle, med min mand – købe gaver, forberede maden og mange andre ting – besluttede vi at aflyse julefesten og gøre noget andet denne jul. Vi ville gerne gøre noget, vi kunne give som en gave til Frelseren.

I løbet af december måned holdt vi familieaftener om Jesu Kristi liv, vi tog til templet og planlagde tjenesteprojekter, vi kunne lave som familie. Min mand var biskop på det tidspunkt, og vi besluttede, at vi ville synge for alle enkerne i menigheden på juledag. Så vi begyndte at øve adskillige salmer, vi kunne synge som familie. Mine børn elskede at synge »Barn Jesus i krybben« (*Salmer og sange*, nr. 130).

Juleaften lavede vi kort med særlige julebudskaber og lavede godter, vi kunne tage med ud på vores besøg. Det glædede mig at se, at vores familie var så samlede om og glade for at tjene andre med sådan en kærlighed. Jeg kunne mærke juleglæden.

Juledag var vores børn ivrige efter

at aflægge besøgene. For hvert hjem vi besøgte, følte vi os gladere og gladere, og det virkede, som om salmerne blev bedre for hver gang, vi sang dem. Da vi ankom til det sidste sted, så det ikke ud, som om der var nogen hjemme. Vi ventede nogle minutter, og børnene begyndte at blive rastløse. Endelig kom en ældre enke ud for at møde os, hun var ikklædt sit søndagstøj, og hendes hår var fint friseret. Da hun så os, fyldtes hendes øjne med tårer. Jeg blev også meget rørt og havde svært ved at synge.

Da vi kom hjem, fortalte vores femårige datter, at hun ikke havde lyst til at tage hjem, hun ville bare blive ved med at synge. Inden jeg kunne nå at svare, sagde min niårige: »Vi gør det bare igen til næste år!«

For vores familie blev det en uforglemmelig jul, fordi vi opløftede andre og viste vores kærlighed til Jesus Kristus. Når jeg har tænkt over begivenhederne den dag, har jeg følt Herrens kærlighed og husket hans ord: »Alt, hvad I har gjort mod en af disse mine mindste brødre, det har I gjort mod mig« (Matt 25:40). ■

Maria Aparecida da Kiyama Silva er fra São Paulo i Brasilien

Indvielsen af templet i Philadelphia i Pennsylvania i 2016 har givet Josephine mulighed for at komme hver uge. I templet finder hun styrke til at klare livets udfordringer.

LESLIE NILSSON, FOTOGRAF

Josephine Scere

Pennsylvania i USA

Jeg blev født under svære kår. Min mor var immigrant fra Liberia, vi var fattige, og jeg blev misbrugt som barn, mens jeg blev passet af mennesker, min mor troede, hun kunne stole på. Det har gjort nogle ting meget svære i mit liv.

Det har gjort mig opsat på at efterleve evangeliet i mine prøvelser.

Livet er svært, uanset om man er sidste dages hellig eller ej. Min styrke kommer fra mit forhold til Frelseren og min søn, Enoch. At holde de pagter, jeg har indgået i templet, giver mig også styrke.

Sandheden er sandheden, uanset hvordan. Man behøver ikke diskutere det. Man behøver ikke bevise det. Det er det bare. Det er sandt, og det er sandt for alle. Det er sandt for folk, der bor i Salt Lake City i Utah, og det er sandt for mennesker, der bor i slummen i Philadelphia. Jeg tror, at det er det, der får os til at holde ud.

Mongoliet har talent!

Po Nien (Felipe) Chou, Petra Chou og Odgerel Ochirjav

I december sidste år nåede et kor fra Ulaanbaatar Øst og Vest Stav frem til semifinalen i det nationale TV-show *Mongoliet har talent*. Koret, der bestod af seminar- og institutelever, hvoraf halvdelen af dem er hjemvendte missionærer, havde aldrig troet, at de ville få denne mulighed for at dele deres tro og talenter.

I 2015 besøgte en områdehalvfjerds Mongoliet og sørgede for oplæring omkring Kirkens informationsindsats. Odgerel Ochirjav, der er stavspræsident for Ulan Bator Vest Stav i Mongoliet, var usikker på, hvordan de skulle fortsætte. Så i januar 2016 ringede hans svoger og sagde: »Jeg sidder og ser *Mongoliet har talent* ... Jeg fik en stærk fornemmelse af, at din kirkes kor bør deltage.«

Præsident Ochirjav drøftede forslaget med korlederen, søster Unurjargal Purev. Hun og korets medlemmer var begejstrede for muligheden. Koret blev kendt som Zion, eller »SION,« et akronym for de mongolske ord for *ånd, tro, sind og enighed*.

Den første runde

I den første runde af konkurrencen i marts 2016 fremførte SION et mashup af to sange. Den ene dommer sagde: »Jeg kan se jeres ansigter lyser op! ... Vi er nødt til at lægge jeres video på YouTube for at vise verden dette show.«

En anden dommer spurgte koret, hvad de ville gøre, hvis de vandt den store præmie på 50.000 US-dollars. Han blev imponeret, da de svarede, at de ville donere den til et børnehjem som en særlig julegave.

Den anden runde

Ud af 400 deltagere var SION blandt de 200, der gik videre til anden runde, men deres optræden var skemalagt samme dag som en multistavskonference for de unge, hvilket omfattede halvdelen af de 35 kormedlemmer. Koret besluttede at deltage i den anden runde, så de lejede en bus og efter deres optræden kørte de otte timer til ungdomskonferencen.

Af de 200 indslag var SION blandt de 32, der gik videre til semifinalerne. Koret begyndte at dukke op på de sociale

Relativt få i Mongoliet kendte til Kirken, men dette kor har været med til at ændre det.

medier, der havde med *Mongoliet har talent* at gøre.

Semifinaler

De øvede sig fra juni til september for at forberede sig til semifinalerne. Den dag, de skulle

optræde, vågnede de kl. 4 om morgenen, og det var minus 34 grader. Søster Nomuungerel Enkhtuvshin, et medlem af koret, fortæller: »Mange af kormedlemmerne blev forkølede. Men de fik det bedre, da vi bad for dem.«

Folk rundt om i Mongoliet så showet og deltog i SMS-afstemningen.

Bror Shijir Purevdorj siger: »Som følge af dette TV-show er der vokset en positiv holdning til Kirken frem.«

Velsignelserne

Korets medlemmer blev også velsignet personligt. Bror Odgerel Tumursukh fortæller: »Vi lagde vores energi og tid i det et helt år, samtidig med at vi passede vores arbejde og andre ting i vores liv. Selvom det var svært, fik vi mange velsignelser. Jeg lærte at styre min tid og yde ofre for Herren.«

Udover at det styrkede deres tro, fik kormedlemmerne selvtillid og udviklede venskaber og et fællesskab. »At synge i koret har hjulpet os med at lære at tilgive og støtte hinanden,« fortæller bror Ganbaatar Ulziiduuren. »Vi er blevet mere sammentømrede.« Søster Bilguunzaya Tungalagtuul lærte, at hun skulle lade være med at tvivle på sig selv eller tro, at hun ikke kunne gøre noget.

Bror Bayartsogt Lhagvajav fortæller: »Det har givet min familie mange velsignelser, at jeg har sunget i koret, og jeg har fundet svar, jeg har søgt i et stykke tid. Vores ledere kom med løsninger ... Det har bekræftet mit vidnesbyrd om, at vores ledere er kaldet af Gud.«

»Da jeg deltog i *Mongoliet har talent*,« fortæller søster Onon Dalaikhuu, »lærte jeg, at nøglen til succes lå i, at

vi opmuntrede og støttede hinanden.« Søster Dalaikhuu ansvar var blandt andet at organisere nye teammedlemmer, hvilket styrkede hendes ledereverner. Hun tilføjer: »Vi kunne mærke, Herren vejledte og påvirkede os. Mange af os var syge, travle, trætte og overvældede. Men når vi bad sammen, fandt vi på en eller anden måde fornyet styrke til og ønsket om at holde ud.«

Selvom deres kor ikke fik stemmer nok til at komme i finalen, gav deres optrædener Kirken stor bevågenhed overalt i Mongoliet. Præsident Ochirjav forklarer: »Vi var lydige mod den opfordring, vores præstedømmeledere var kommet med, og Herren åbnede en udvej ... Nu taler hele byen [Ulan Bator] om, at mormonkoret deltog i *Mongoliet har talent*.« ■

Forfatterne bor henholdsvis i Utah i USA og i Ulaanbaatar i Mongoliet.

Min **gave** til Frelseren

Cherstan Pixton

Der er meget koldt om vinteren i Rusland, og det er ofte overskyet, hvilket gør dagene mørke og noget triste. Det var sidst i november, og med det deprimerende vejr følte jeg mig alene, utilstrækkelig og ude af stand til at være en god missionær. Jeg havde lige fået en ny makker, og selvom søster Hart var skøn, lå der nu et pres på mig for at lære sproget bedre, være et eksempel og finde nogen – bare en – at undervise.

Vi havde lige fået at vide, at vores nye missionspræsident ville holde en zonekonference i Jekaterinburg, fem timer fra vores område i Perm. Tidligt en kold decembermorgen tog søster Hart og jeg til togstationen.

Mens vi ventede, tænkte jeg over de følelser, jeg havde haft. Jeg tænkte på de forestående helligdage, og at jeg savnede min familie.

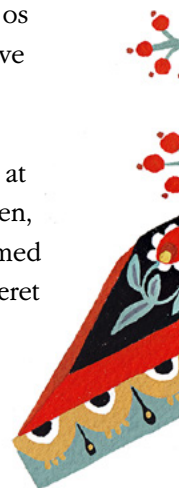
Begejstringen over at være på mission var dalet, og nu følte jeg ikke, at jeg har opnået meget i de ni måneder, jeg havde været ude som missionær. Endelig kom vores tog, og vi steg ombord og fandt vores pladser. Jeg opdagede, at jeg tænkte på Frelseren. Jeg lukkede mine øjne og bad om, at jeg ville vide, hvordan jeg kunne slippe af med disse følelser og fokusere mere på ham.

Ved zonekonferencen næste dag holdt præsident Rust en smuk og hjertelig tale. Da søster Rust rejste sig for at tale, fortalte hun en enkel historie om, hvordan Frelseren er den hyrde, der vil tage ud og finde det ene får, der er kommet på afveje og føre det sikkert tilbage til folden. Hun talte om de ofre, Frelseren ydede for os, og til sidst bar hun et stærkt vidnesbyrd om den mulighed, vi som missionærer har for at tjene ham

Jeg følte mig utilstrækkelig som missionær. Hvad kunne jeg gøre for at holde op med at fokusere på mig selv og begynde at rette min opmærksomhed mod Frelseren?

ved at føre hans vildfarne får tilbage i folden. Søster Rust opfordrede os til at tænke over, hvad vi ville give Frelseren i julegave.

Da hun kom med den opfordring, fik jeg en stærk følelse af, at den gave, jeg skulle give Frelseren, blot var, at jeg skulle tale mere med folk. Indtil den dag havde jeg været

rædselsslagen for at indlede en samtale med en fremmed – især på russisk. Jeg ønskede ikke, at de skulle tro, at jeg var for dum til at forstå dem, og så var det bare lettere slet ikke at sige noget. Jeg vidste dog i det øjeblik præcis, hvad jeg var nødt til at gøre. Jeg var nødt til at holde op med at tænke på mig selv og begynde at tænke på mine brødre og søstre. Jeg satte mig et mål om at tale om evangeliet med nogen på ethvert transportmiddel, jeg benyttede resten af måneden og tilegne det som en julegave til Frelseren.

Da søster Hart og jeg steg på toget for at

tage tilbage til Perm næste morgen, tog jeg hul på mit mål om at tale med dem, jeg sad ved siden af. De var ikke ret interesseret i det, jeg gerne ville fortælle, men jeg prøvede i det mindste!

Hver dag udkæmpede jeg en kamp for at give Frelseren min gave, men jeg opdagede, jeg blev gladere og fik større selvtillid – jeg følte, at jeg blev bedre til at opfylde mit kald som missionær. Julen kom og gik, men jeg besluttede mig for at blive ved med at tale med folk. Jeg begyndte ikke kun at tale med dem i de offentlige transportmidler, men også på

gaden, i butikker, på biblioteket og hvor som helst vi kom.

Vi fandt ikke nogen at undervise ved, at jeg talte mere med folk, men jeg følte dog, at jeg fik sået lidt evangeliske frø. Vi blev venner med buschauffører, folk i vores lokale butik og andre. Det bedste ved det var, at når vi mødte nogen igen, kunne vi ofte se, at de smilede, og de var de første til at hilse på os. Jeg tror på, at de frø, vi såede, en dag vil spire, når der viser sig nye muligheder for folk til at lære om evangeliet. Vor himmelske Fader arbejder ad uransagelige veje, og sommetider begynder det hele ganske enkelt med at sige »hej«.

Når jeg nu tænker tilbage på den tid på toget til Jekaterinburg, kan jeg se, at vor himmelske Fader besvarede min bøn. Han hjalp mig til at se, at missionering ikke handlede om mig – det drejer sig om andre, og når vi sætter andre før os selv og vores egne sorger og bekymringer, finder vi den glæde, som vi alle søger. Det forundrer mig, hvor gavmild Frelseren er, for selv, når vi stræber efter at give ham alt, vi kan, velsigner han os og giver os hundredfold tilbage. ■

Forfatteren bor i Idaho i USA.

Hun fandt sin tro igen

*Vejen tilbage er ikke altid let,
men den står altid åben.*

David Dickson
Kirkens Tidsskrifter

Ordene: »De faldt fra, ind på forbudne stier, og blev væk« (1 Ne 8:28) lyder sikkert ikke særligt håbefulde for mange os, når vi læser Mormons Bog. Snarere tværtimod. Det er alt for let at forestille sig den dystre skæbne for den gruppe mennesker, der beskrives således i Lehis syn om livets træ – den gruppe, som smagte frugten og som forlod den.

Men Te Oranoa M., der er 17 år og fra New Zealand, har en anden tilgang til tingene. »Det, der inspirerer mig ved dette skriftsted, er, at der ikke står, at de var fortabt for evigt,« siger hun.

Sikke en utrolig indsigt! Og det er indsigt fra personlig erfaring. »Jeg faldt fra og kom væk fra Kirken,« siger hun, »men jeg har været i stand til at komme tilbage.«

Gled væk

Te Oranoa voksede op i Kirken og taler om at få sit eget vidnesbyrd og tilmed sætte åndelige mål. »Men det vidnesbyrd blev koldt,« siger hun.

På nogle områder føler hun, at hun har noget til fælles med Amulek, især når han beskriver sig selv over for folket i Ammonihæ: Jeg »forhærdede ... mit hjerte, for der blev kaldt på mig mange gange, og jeg ville ikke høre;

derfor kendte jeg til dette, og dog ville jeg ikke vide af det« (Alma 10:6).

Dette skriftsted ramte Te Oranoa. »Akkurat ligesom Amulek kendte jeg til alle disse åndelige ting, og Ånden fortalte mig, at der var visse ting, jeg skulle gøre, men fordi jeg var stædig og stolt, gjorde jeg det ikke. Derefter begyndte mit vidnesbyrd ligesom at ebbe ud.«

Mod slutningen bliver beretningen om Amulek endnu mere bekendt for Te Oranoa. Det blev også et vendepunkt på vejen tilbage.

Fandt et kært minde

Selv mens hendes tro var blevet kold, havde hun stadig gode minder fra tidligere. Te Oranoa glemte aldrig, hvordan hun havde følt i templet sammen med de andre unge eller til en ungdomskonference.

»Der var et mønster,« siger hun. »Jeg havde det rigtig godt, når jeg kom i kirke, men jeg havde det ikke godt, når jeg ikke kom.«

Til sidst besluttede Te Oranoa sig for at se, om hun kunne forbinde de gode følelser igen. Det første, hun gjorde, var at læse de seneste general-konferencetaler igennem.

En tale fra oktoberkonference i 2016, »Lær af Alma og Amulek«, af præsident Dieter F. Uchtdorf, andenrådgiver i Det Første Præsidentskab, vakte noget i Te Oranoas sjæl. Hun genkendte en del fra sit eget liv, og hvordan præsident Uchtdorf beskrev, at Amuleks tro var falmet. Hun huskede også tydeligere end nogensinde før den glæde, hun havde følt, da hendes tro var stærkere. Så hun ønskede straks at ændre på tingene.

»Man kan vende tilbage til Herren, når som helst man ønsker det.«

»Jeg håbede på at finde noget, der kunne genantænde mit vidnesbyrd,« forklarer hun, »og så læser jeg præsident Uchtdords tale og bliver fyr og flamme!«

Håb om evigheden

Te Oranoas vej tilbage har ikke altid været let, men der er særligt ét lys for enden af tunnelen, der får hende til at holde ud; det er håbet om en evig familie.

»Familier kan være sammen for evigt,« siger hun. »Det er min største drøm og håb her i livet. Når som helst jeg gerne vil lære noget om noget eller synes, at en læresætning er svær at forstå, prøver jeg at relatere det til evige familier. For eksempel, hvorfor er Jesu Kristi forsoning vigtig for mig? For det første har jeg brug for hans forsoning, så jeg kan blive værdig til at komme i templet og blive beseglet til min familie for evigt.«

Vende sig til Gud

Det er måske værd at huske, at de folk i Lehis syn, der faldt fra, efter de havde smagt frugten, rent faktisk *smagte* den. De må have kendt til, hvor god den var, omend kun for en kort stund. Og de kan blive påmindet om det igen. Det er det håb, som Te Oranoa holder fast i for sig og for andre.

»Man behøver ikke at blive ved med at gå ad forbudte stier resten af ens liv,« siger hun. »Man kan vende tilbage til Herren, når som helst man ønsker det.« ■

MAGIEN I *julesange*

EN JULESANG TIL JOAQUÍN

Det med at synge julesange fylder ikke meget i de argentinske juletraditioner. Rent faktisk er julen her meget langt fra det traditionelle sneklædte sceneri, man måske ellers tænker på. Eftersom vi lever på den sydlige halvkugle, får julen altid *mig* til at tænke på en stor skål frugtsalat.

Så da mine forældre foreslog, at vi tog ud og sang julen ind som familie, følte mine søskende og jeg en blanding af forvirring og spænding. Vi tvivlede lidt på vores musikalske evner, så vi besluttede os for at lave nogle småkager og tage dem med, så de i det mindste kunne give folk grund til at smile.

En mand ved navn Joaquín havde været en del af vores menighed, lige så længe jeg kunne huske. I december var han blevet meget syg, og han kunne ikke længere komme til nadvermødet. Min far og mine brødre var blandt dem, der tog nadveren med

til ham på hospitalet om søndagen efter kirke.

Søndagen inden jul hoppede hele vores familie ind i bilen for at besøge Joaquín, og vi håbede at kunne medbringe lidt varm julestemning. Da vi kom derhen, viste sygeplejersken os hen til hans seng. Han havde sine skrifter og salmebogen liggende ved sin side, som om han havde ventet os.

Han blev så åbenlyst glad for at se os, at vi alle straks følte sådan en stor ømhed for ham. Mine brødre forberedte, velsignede og omdelte nadveren. Inden vi tog af sted, sang vi det smukke omkvæd i »Langt, langt herfra«: »Ære til Gud i det høje, fred på jord, Guds velbehag kom til mennesker i dag« (*Salmer og sange*, nr. 133).

Det var i sandhed fred og velbehag, der kom i vores hjerte, da han kaldte os »engle« og takkede for besøget, når alt, vi ønskede at bringe, var de selvsamme følelser til ham.

Julia G. er fra Buenos Aires i Argentina

AFTENENS SIDSTE STOP

Det var juleaften, og jeg havde *ikke* lyst til at tage ud og synge julesange.

Men min mor syntes, det kunne være sjovt at stuve familien ind i vores gamle bil og køre ad isglatte veje i nabolaget for at synge julesange for tre enker i vores menighed, og far støttede gladeligt op om hendes forslag.

Jeg følte mig akavet. Hvem gad at høre os? Jeg ville dø af skam, hvis jeg så nogen, jeg kendte. Fuld af brok og surmuleri kravlede jeg ind på bagsædet med min bror og søster.

Det første sted lå kun nogle gader væk. Der var ingen, der svarede. Vi kørte videre til den anden. Der var heller ikke nogen hjemme. Mit humør begyndte at blive bedre.

Da vi kørte ind i den smalle indkørsel ved vores sidste sted, tænkte jeg: »Bare der ikke er nogen hjemme.«

Nu var det mørkt udenfor. Da min mor bankede på og ventede, forblev der mørkt på verandaen. Godt. Snart ville vi være hjemme, og jeg kunne gemme mig på mit værelse.

Pludselig lyste det op på verandaen, og døren blev åbnet. Jeg blev så flov. Jeg følte virkelig, at vi havde forstyrret hende.

»Kom ind, kom ind,« sagde den lille sene kvinde. Hun pegede på sit gamle klaver.

»Spiller du?« spurgte hun min mor. »Lad os synge rundt om klaveret.«

Hendes varme og entusiasme blødgjorde mig. Måske havde hun ikke så meget imod, at vi var der. Vi havde sunget nogle få sange, da hun bød os på varm chokolade.

»Kan du komme og hjælpe?« spurgte hun mig. Da vi kom ud i køkkenet, blev jeg forbløffet over at se et bord, der var smukt pyntet til jul. Det var så festligt! Ved hver kuvert var en lille, omhyggeligt indpakket gave.

»Hvem er det til?« spurgte jeg. Jeg vidste, at hun boede alene.

»Mine naboer,« forklarede hun. »Hver jul inviterer jeg dem, der ligesom mig selv ikke har familie i nærheden, over til julemorgenmad og lidt forkælelse.«

Tanken betog min 13-årige hjerne. Beundring fyldte mit stædige hjerte. Det rum var så smukt. Den lille ældre søster var så smuk. Hvor var min mor smuk, at hun havde fået os herhen. Endelig var jeg glad.

I kirken den næste måned takkede denne søster igen for, at vi havde besøgt hende. Hun fortalte, at vi var de eneste, der havde husket *hende* det år. Nogle få måneder efter døde hun pludseligt.

Jeg tænker tilbage på den jul med taknemlighed for vidunderlige forældre og for denne ældre søster, som alle ønskede at dele juleglæden med andre. ■

Brooke K. er fra Utah i USA

Otte grunde til,
at det er
SKØNT at være
MISSIONÆR
VED JULETID

*Der er noget ved højtiderne,
der gør det at dele evangeliet
endnu bedre!*

I elsker jeres venner. I elsker evangeliet. Og I har ingen anelse om, hvordan I sætter de to ting sammen.

Hvis det lyder som jer, er I ikke de eneste. Masser af mennesker ønsker at fortælle deres venner om evangeliet, men de er bange for at virke påtrængende eller mærkelige. Det kan være ret nervepirrende at fortælle om evangeliet.

Men frygt ikke! Selvom I aldrig har nævnt Kirken for nogen før, kan høj-tider være fyldt med masser af normale stunder, hvor det ligger lige for og er overkommeligt at missionere. Hvordan?

Det første, man gør, er at bede. Prøv at bede vor himmelske Fader om muligheder for at dele evangeliet. Bed om at vide, hvordan I skal tale om eller invitere og bed om mod til rent faktisk at gøre det.

Det andet punkt er at komme i gang. Og komme i gang *nu*. Her er en hemmelighed: Det er *så let* at missionere omkring jul. Hvorfor? Det er der otte gode grunde til.

1. Alle elsker en god fest.

Der er mulighed for, at der planlægges en julefest i menigheden eller måske tilmed i jeres familie. Inviter en ven med til festligheden. Der skal sikkert synges en sang eller gives et budskab om Frelseren, og det er måske lige det, jeres ven trænger til at høre.

2. Det er helt normalt at invitere folk med i kirke til jul.

Der er noget ved jul, der giver folk lyst til at gå i kirke. Det er en god tid til at lade jeres venner vide, at de er velkomne til at se, hvordan medlemmer af jeres kirke holder gudstjeneste.

ETHVERT SKRIDT PÅ VEJEN

Jeg havde talt med en nabo, der er meget interesseret i evangeliet. Jeg inviterede hende med til GUF, men der var altid noget, der forhindrede hende i at komme. En aften kom jeg i tanke om, at jeg ikke havde bedt om det. Jeg knælede ned med det samme og bad om, at Helligånden ville være med og vejlede mig. Da jeg havde bedt, ventede jeg på et svar, men jeg fik ikke et. Det undrede mig, så jeg prøvede igen, men denne gang følte jeg mig tilskyndet til at takke Gud for alle mine velsignelser. Jeg bad også om, at jeg måtte kunne hjælpe andre til at se, hvor mange velsignelser de nød, og at de kunne takke Frelseren for alle de velsignelser. Jeg følte stærkt, at uanset, hvor lang tid det tager, vil vor himmelske Fader være med mig hvert skridt på vejen og lede mig med tålmodighed og give mig flere velsignelser. Snart efter disse bønner kom min ven med til GUF.

Elora C. er 14 år og fra Arizona i USA

3. Julegodter er ideelle til at få en invitation eller et evangelisk budskab til at glide lettere ned.

Hvad med en tallerken fuld af småkager sammen med jeres yndlingskriftsted? Lidt karamel og et citat om julen? Ja tak!

4. Familier har en tendens til at samles.

Tid sammen med familien er en stor del af juletraditionerne, så det burde være ret let at tale om jeres familie, jeres juletraditioner og jeres tro om familier.

5. Lys og varm chokolade er altid populært.

Drik chokolade eller se juleudsmykningen rundt om i byen til familieaften eller som GUF-aktivitet. Juleaktiviteter er sjove for alle, og de egner sig godt til at vise jeres venner, hvordan I efterlever jeres religion.

DET SYNES MÅSKE IKKE AF MEGET

For et stykke tid siden flyttede en af mine venner fra kirken væk, og jeg blev den eneste mormon på min skole. Min søndagsskolelærer havde ikke så lang tid inden talt med os om, hvordan vi kunne dele evangeliet med vores venner. Jeg bad om at vide, hvordan jeg kunne gøre det, og jeg fik afgjort et svar. Jeg talte med en af mine venner, og vi begyndte at tale om hans holdning til at date. Jeg forklarede, at jeg ikke tror, at man skal date, inden man er 16, og til min overraskelse havde han nogle af de samme standarder. Det synes måske ikke af meget, men det var virkelig et svar på mine bønner, og mit vidnesbyrd om bøn blev styrket.

David S. er 13 år og fra Texas i USA

6. Kirkens julebudskaber er gode og lette at dele.

Spred lidt julestemning på de sociale medier ved at dele »En frelser er født – julevideo«! Hvor mange af jeres venner på Facebook ville ikke elske at se en lille engel hjælpe en gnaven vicevært i »The Reason Behind Christmas« (Årsagen til jul) eller en sød historie om uselvished i »The Coat: A Story of Charity« (Frakken: En historie om næstekærlighed)? Se på LDS.org eller Mormon Channel efter disse eller andre gode julebudskaber.

7. Julen er en fejring af Frelseren.

Mange kristne vil være en anelse mere fokuseret på Frelseren omkring jul. Udover de daglige forslag til tjenesteprojekter på Mormon.org vil der også være fokus på Frelserens lære og handlinger i »Oplys verden«. Det kan måske være lige det, jeres venner leder efter for at fejre Kristus i julen.

8. Der er så mange måder at give og tjene andre på omkring jul!

Tjeneste er en forbløffende måde at missionere på, og der er mange muligheder for at tjene andre i højtiderne. I kan besøge et plejehjem, synge julesange for en nabo eller donere til et lokalt herberg for hjemløse. I kan også finde forslag til tjenester de første 24 dage af december på Mormon.org.

Hvad venter I på?

I kender til Jesus Kristus og det håb, han giver, takket være evangeliet. Det er en stor gave, og det er en, I kan give andre. Dersom I oprigtigt beder vor himmelske Fader om muligheder for at fortælle om evangeliet, vil han inspirere jer til at vide, hvem I kan tale med. Julen er en tid til at dele og give og mindes Jesus Kristus. ■

EN TID TIL FEJRING

»Dette er en tid til at glæde sig! En tid til fejring! En vidunderlig tid, når vi anerkender, at vor almægtige Gud sendte sin enbårne Søn, Jesus Kristus, for at forløse verden! For at forløse os!«

Præsident Dieter F. Uchtdorf, andenrådgiver i Det Første Præsidentskab, »Kan vi se Kristus i julen?«, Det Første Præsidentskabs julebudskab, 6. dec. 2009, broadcasts.lds.org.

A photograph of a weathered wooden door set in a stone wall. The door is made of vertical wooden planks and has a black metal strap across its top and bottom. A small hole is visible in the stone wall to the right of the door. The wall is made of light-colored, rough-hewn stones. There is some green foliage growing on the wall above the door.

VI ER HVER ISÆR
INDEHAVERE
AF ET HERBERG,
DER AFGØR,
OM VI HAR PLADS
TIL JESUS!

Ældste Neal A. Maxwell (1926-2004)
»Gem dette i hjertet«, oktoberkonferencen 1992

Præsident
Thomas S. Monson

FIND DEN SANDE JULEGLÆDE

Julen er en forunderlig tid på året. Men det er også en travl tid for mange af os. Det er mit håb og min bøn, at vi ikke må blive så optaget af alt det, vi føler, vi skal gøre i denne tid, at vi får lagt vores opmærksomhed på de forkerte ting og glemmer den enkle glæde ved at mindes, at Israels Hellige blev født i Betlehem.

Den sande juleglæde finder man ikke ved at jage og fare af sted for at nå mere. Vi finder den sande juleglæde, når vi **retter vores fokus mod Frelseren i denne højtid.**

Vores fejring af julen bør være en afspejling af den kærlighed og uselviskhed, Frelseren lærte os. **Det at**

give, uden at få, får julens sande glæde til at blusse. Vi føler os **mere venligt stemt** mod hinanden. Vi rækker ud i kærlighed for at hjælpe de mindre heldigt stillede. Vi bliver **blødere om hjertet**. Fjender tilgives, venner huskes og Gud adlydes. Juleglæden oplyser sjælens vindue, og vi skuer ud på den travle verden, og vi bliver mere interesserede i mennesker end i ting. For at fange den virkelige juleglæde, behøver vi blot at **søge Kristi Ånd.**

Må vi **give, som Frelseren gav**. At give af sig selv er en hellig gave. Vi giver som erindring om alt det, som Frelseren har givet. Må vi

også give gaver af evig værdi tillige med de gaver, der med tiden vil forgå eller forglemmes. Hvor meget bedre ville verden ikke være, hvis vi alle gav gaver, der består af forståelse og medfølelse, af tjeneste og venskab, af venlighed og blidhed.

Som juletiden indhyller os i al sin herlighed, må vi da, lige som de vise mænd, søge en særlig lysende stjerne, der kan lede os i vores fejring af Frelserens fødsel. Må vi alle i ånden foretage rejsen til Betlehem, og må vi bringe Frelseren en gave bestående af et ømt og omsorgsfuldt hjerte. ■

Fra Det Første Præsidentskabs julebudskab i 2013.

»Jeg har bedt om noget vigtigt, men jeg ved ikke, om jeg har fået et svar. Hvordan kan jeg vide det?«

Modtagelse af svar på bønner er blevet beskrevet som en proces: Først må man granske spørgsmålet i sit sind, og derefter man må spørge Gud, om svaret er rigtigt. Hvis det, du er kommet frem til, er rigtigt, vil Herren indgyde »fred i dit sind« (L&P 6:23).

Men hvad så, hvis du ikke føler en overvældende følelse af fred? Eller hvad hvis du føler, at du har et svar, men du ikke er sikker på, at det kommer fra dig eller Helligånden?

Ifølge ældste David A. Bednar fra De Tolv Apostles Kvorum kommer »åbenbaring ... hyppigst i små portioner over tid og gives i overensstemmelse med vores ønske, værdighed og forberedelse.«¹ Det kommer ikke altid pludseligt, de fleste gange kommer det »linje på linje, forskrift på forskrift« (2 Ne 28:30), og ofte er man nødt til at tage et skridt i en retning, selv *før* man føler, at man har fået et fuldt svar. Sommetider får man måske slet ikke et svar – det er der, man er nødt til at handle alligevel i tro på, at Gud vil svare, når tiden er rigtig.

Hvis du bekymrer dig om, hvorvidt svaret kommer fra dig selv eller Helligånden, så husk, at det bedste svar er det, der »opfordrer og tilskynder til at gøre godt og til at elske Gud og til at tjene ham« (Moro 7:13).

NOTE

1. Se David A. Bednar, »Åbenbarelsens ånd«, Liahona, maj 2011, s. 88.

Beslut dig og vent på Ånden

En sommer følte jeg ikke, at Herren havde svaret mig omkring

en vigtig beslutning. Jeg havde bedt oprigtigt hver dag for at kende hans vilje for mig, og jeg fortalte ham, hvad jeg ønskede at gøre. Så uden et distinkt svar traf jeg en beslutning. Jeg følte straks, at Ånden vidnede for mig om, at den beslutning ville hjælpe mig til at vokse og blive mere som vor Fader i himlen. Sommetider er vi nødt til at handle for at få et svar – vor himmelske Fader respekterer vores handlefrihed og vores retskafne ønsker. Hvis vi lever værdigt, vil hans Ånd vejlede os gennem vores ønsker, fordi de bliver afstemt med hans.

Amanda H. er 16 år og fra Utah i USA

Bed om hjælp

Jeg har bedt om og modtaget svar på mange ting, men de gange, der skiller sig mest ud, er, når det har drejet sig om skolen. Forud for en eksamen bad jeg om at kunne være rolig og i stand til at trække på den information, jeg havde læst på. Mange gange kunne jeg huske hele afsnit, som jeg ved, at jeg aldrig villet have været i stand til at huske uden hans hjælp. Han har velsignet mit liv i stor grad, og jeg påskønner bønnens kraft og jeg kan mærke hans påvirkning gennem den.

Emily B. er 18 år og fra Queensland i Australien

Vær tålmodig og opmærksom

For et stykke tid siden satte jeg mig en udfordring om at bede om muligheder for at tjene. Jeg tænkte over, hvordan jeg kunne hjælpe andre, men jeg modtog ikke det, jeg troede, var en tilskyndelse. Jeg var ved at blive modløs, indtil min mor læste, hvad der står i Alma 5:40: »Hvad som helst, der er godt, kommer fra Gud.« Jeg indså, at mine stille tanker om tjeneste faktisk var tilskyndelser fra Helligånden. Jeg ved, at vores bønner altid bliver besvaret; vi må bare være tålmodige, opmærksomme og stole på Herren.

Lybee B. er 16 år og fra Oregon i USA

Stol på Ånden

Når du lærer at stole på Helligånden og udvikler evner til at genkende, hvordan vor himmelske Fader svarer dig, vil du se, hvor tilgængelig Ånden er for dig. Hans stille røst tilskynder os så mildt, at vi ikke opdager den blide hvisken og de følelser, der kommer fra oven, hvis vi er for optaget af verdslige ting. Men hvis vi lever på den måde, som vi bør, har vi løftet om, at vi altid kan vide i vores hjerte, hvad Ånden siger som svar på bønner.

Syster Ribeiro er 24 år og tjener i Porto Alegre Syd-missionen i Brasilien

Prøv det og se!

Sommetider fordrer Herren, at vi selv handler i tro, inden vi modtager et fyldestgørende svar. Vil du gerne vide, om visdomsordet virkelig er Guds bud? Så efterlev det! Vil du gerne vide, om Mormons Bog er sand? Så læs den! Stol på løftet i Johannes 7:17: »Den, der vil gøre hans vilje, skal erkende, om min lære er fra Gud, eller om jeg taler af mig selv.«

Preston O. er 19 år og fra Utah i USA

Ved Kristi kraft

Jeg sad og så en udsendelse med ældste Rasband og søster Oscarson, hvor en ung stillede det samme spørgsmål om at modtage svar. Søster Oscarson citerede Moroni 7:16: »Ved Kristi gave og kraft; derfor kan I med fuldkommen kundskab vide, at det er af Gud.«

Skriftstedet viser os, at vi vil kunne kende Guds vilje for os med fuldkommen kundskab. Føl Ånden, så vil du kende svaret.

Sara S. er 17 og fra Santa Catarina i Brasilien

INSPIRATION KOMMER LIDT AD GANGEN

»Når vi søger inspiration som hjælp til at kunne

træffe afgørelser, giver Herren blide tilskyndelser. De kræver, at vi tænker, udøver tro, arbejder, til tider kæmper og handler. Sjældent kommer hele svaret med det samme i en afgørende sag eller på et kompliceret problem. Oftere kommer svaret et stykke ad gangen, uden at enden er i syne.«

Ældste Richard G. Scott (1928-2015) fra De Tolv Apostles Kvorum, »Lær at erkende svar på bøn«, oktoberkonferencen 1989.

KOMMENDE SPØRGSMÅL

»Sommetider føler jeg mig ikke værdig til Frelserens kærlighed. Hvordan kan jeg overvinde den følelse og indse mit eget værd?«

Indsend jeres svar og, hvis I ønsker det, et billede i høj opløsning, inden den 15. januar 2018 på liahona.lds.org (klik på »Submit an Article«).

Svarene kan redigeres af hensyn til længde og tydelighed.

FÅ NYE VENNER

Da mine forældre fortalte mig, at vi skulle flytte, glædede jeg mig meget til at få nye venner. Da vi kom til vores nye by, gik vi i kirke. Jeg kunne mærke Ånden meget stærkt der, og jeg vidste, at det ville blive godt.

Snart efter begyndte jeg på min nye skole. Jeg var den eneste mormon på skolen. Da jeg trådte ind, følte jeg mig anderledes. Det var tydeligt, at jeg ikke var som de andre elever.

I løbet af den første uges tid forsøgte jeg at blive ven med nogen. Men jeg følte mig så akavet. Jeg forsøgte at sætte mig ved siden af forskellige personer i timerne og spise frokost ved

forskellige borde hver dag. Det så ikke ud til, at jeg kom nogen vegne med det.

Jeg besluttede mig for at stræbe efter at være et bedre eksempel for mine klassekammerater. Jeg fokuserede på Personlig fremgang og flittigt studium af skriften. Da jeg arbejdede hårdt, fik jeg en større forståelse af, at jeg er Guds datter, og at han elsker mig.

Som tiden gik og jeg fortsatte med disse ting, bemærkede jeg noget; jeg var begyndt at få venner i skolen. Det var som om, at folk blev draget til mig. De bemærkede, at jeg skilte mig ud. Jeg indså, at det var, fordi jeg havde

ladet mit lys skinne. Jeg havde andre manerer end mine klassekammerater, jeg klædte mig sømmeligt, talte pænt og var venlig mod andre.

Vi er alle Guds børn. Jeg er så taknemlig for, at jeg lod mit lys skinne, selv om jeg følte mig udenfor. Jeg ved, at vi aldrig er alene, hvis vi er på Herrens side! ■

Rebekah C. er fra Prince Edward Island i Canada

KUNNE JEG GIVE EN MORMONS BOG?

IGUF fik vi en opfordring til at blive missionærer ved at få en makker, bære vores vidnesbyrd over for et ikke-medlem og give vores ikke-medlemsven en Mormons Bog.

Efter GUF spurgte jeg min mor til råds. Hun lovede, at dersom jeg bad til vor himmelske Fader i tro, ville han helt sikkert svare.

Det tog mig to uger at finde en, der ville tage imod en Mormons Bog. Til at begynde med blev jeg afvist igen og igen. Jeg blev så træt af at blive såret, at jeg var på nippet til at give op.

En nat drømte jeg om en kvinde, der var en nær ven af min familie. Mens jeg drømte, indså jeg, at hun var den, som min makker og jeg skulle besøge. Da jeg vågnede, takkede jeg Herren for hjælpen.

Da vi var til GUF igen, skrev min makker og jeg vores vidnesbyrd på den første side i bogen og lavede en frugtkurv til kvinden. Vi gik hjem til hende, bankede på døren og ventede. Selvom jeg var bange for, at hun ville afvise det, sagde jeg til mig selv, at jeg var nødt til at have lidt tro. Hun kom endelig ud med et smil og tog imod vores Mormons Bog.

Af den oplevelse lærte jeg, at når man har lidt tro og man ved, at vor himmelske Fader er der, er det let at føle, at det umulige er muligt. ■

Rapunzel L. er fra Amerikansk Samoa

MIN PAUSE FRA KLAVERTIMERNE

En uge besluttede jeg at holde fri fra klaverøvelserne. Hverken min klaverlærer eller min mor havde sagt god for denne pause. Så en hel uge øvede jeg mig ikke. Jeg syntes, det var skønt, fordi jeg havde tid til at slappe af og gøre andre ting.

Det sjove stoppede dog torsdag aften, da min mor mindede mig om, at jeg skulle til klaver næste morgen. Jeg tænkte, at jeg havde en løsning: Jeg stod op en time før og øvede mig. Men jeg indså, at min indsats var for lille, og det var for sent. Jeg havde nydt friheden til at vælge, men jeg havde ikke overvejet konsekvenserne.

Da jeg mødte min klaverlærer næste morgen, stod konsekvenserne klart. Jeg måtte indrømme, at jeg ikke havde øvet mig, og min lærer sagde, at jeg skulle indhente den øvetid, jeg havde misset, udover min almindelige øvetid.

Jeg er glad for det, jeg lærte om handlefrihed, ansvar og ansvarlighed. Alle valg har konsekvenser, og jeg lærte, at jeg kan træffe bedre beslutninger, hvis jeg lige tænker over konsekvenserne først. ■

Blake H. er fra Utah i USA

DET ER JERES TUR

Liahona vil gerne høre om jeres erfaring og indsigt. Har I et yndlingsskriftsted? Har I fået svar på en bøn? Har I udvist mod ved at efterleve evangeliet? Send jeres historie ind på liahona.lds.org (klik på »Submit an Article or Feedback«).

Juleaftensgæsten

Det havde altid været den bedste tid på året. Nu blev det ødelagt.

Holly K. Worthington

Baseret på en virkelig hændelse

»Syng om Kristusbarnet: Vis din næste omsorg.«

Clara elskede familiens juleaftentraditioner. Først spiste de bagt fisk til middag og julesmåkager til dessert. Så tog de på julemarked. Når de kom hjem, læste de juleevangeliet sammen. Og inden de gik i seng, tændte de juletræet for første gang, og de fik lov til at åbne en gave hver. Det var Claras bedste tid på året. Hun kunne dårligt vente.

Indtil mor meddelte noget.

»Vi får en særlig gæst til juleaften i år. Kan I huske fru Rainer?«

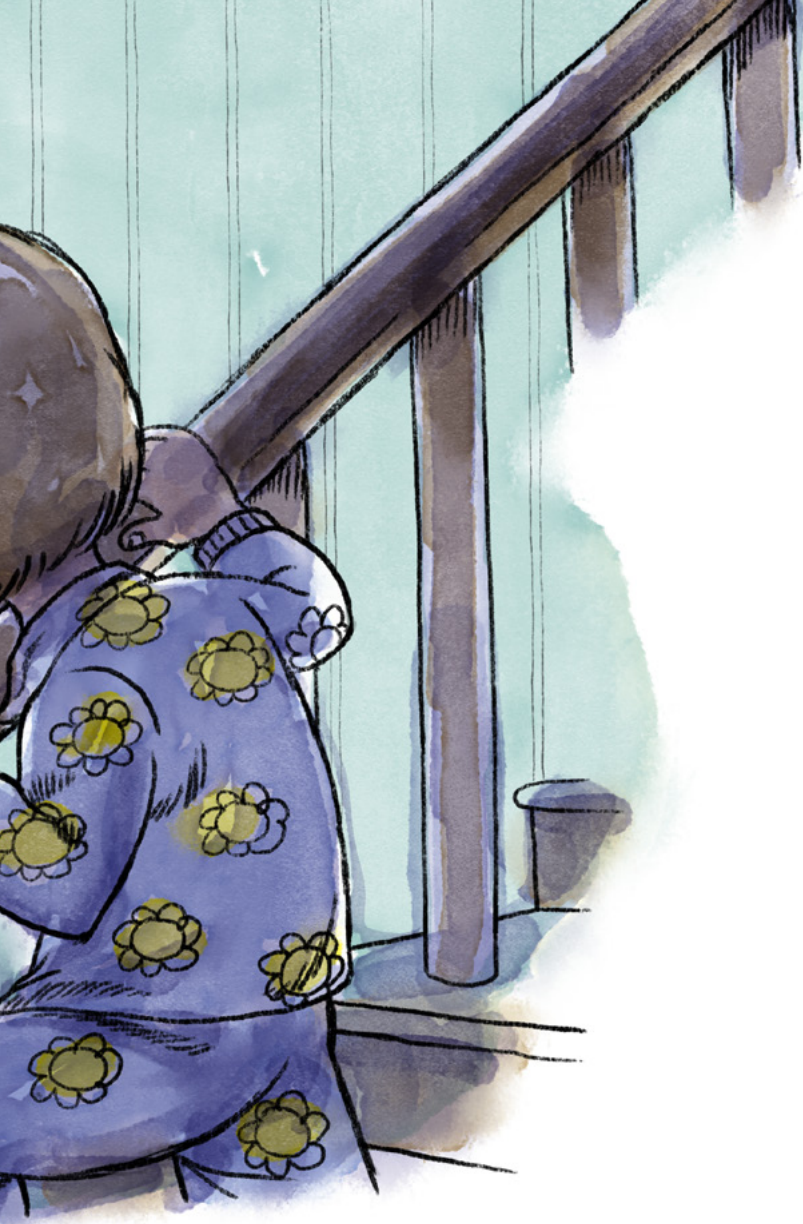
Clara stønnede. »Den nabo, som far inviterede med i kirke sidste uge?«

»Det er rigtigt. Far henter hende nu.«

Clara plumpede ned i en stol. Hvordan skulle hun kunne slappe af og have det sjovt, når der var en fremmed? Juleaften var ødelagt. Okay, fru Rainer var ikke kommet med i kirke, da far inviterede hende. Måske kom hun heller ikke denne gang.

Men da far kom ind ad døren, var den »særlige gæst« med ham. Fru Rainer så træt og lidt trist ud. Clara sagde hej. Men hun havde ikke lyst til at sige mere. Under middagen koncentrerede hun sig blot om sin mad, mens mor og far snakkede med fru Rainer.

»Har du nogensinde gået til dans?« spurgte en blød stemme. Clara kunne se, at fru Rainer ventede på, hun

svarede. Hun nikkede og så ned på sin tallerken igen.

»Det har jeg også,« sagde fru Rainer stadig stille. »Hvad kan du bedst lide at danse?«

Clara trak på skuldrene og kørte rundt med grøntsagerne på sin tallerken.

»Jeg elsker ballet,« sagde fru Rainer. »Jeg var på et dansehold på universitetet. Et år rejste vi rundt i hele Europa. Det var utroligt.«

Clara kiggede op. Det lød virkelig fantastisk.

»Hvad kan du ellers lide at lave?« spurgte Clara.

Fru Rainer smilede svagt. »Spille klaver. Og matematik.«

Clara gjorde store øjne. »Mener du det? Matematik er mit yndlingsfag!«

Clara talte med fru Rainer resten af middagen. Hun fandt ud af, at fru Rainer havde eksamen i matematik på universitetet og havde læst til matematiklærer, da hun mødte sin mand. Han havde truffet nogle dumme valg og sad nu i fængsel.

Efter middagen blev Clara hos fru Rainer, mens de gik rundt på julemarkedet. Og da de læste juleevangeliet, lod hun fru Rainer se med i sine skrifter.

Snart blev det tid til at åbne gaver. Clara fik en blød lilla pyjamas. Hun kunne ikke vente med at få den på! Men hun havde det lidt skidt med, at fru Rainer ikke fik en gave.

Men lige i det samme rakte mor fru Rainer en gave. Fru Rainer smilede genert og pakkede et par mørkeblå sokker ud. Hun så op på mor med våde øjne. »Tak. I havde virkelig ikke behøvet at give mig noget.«

Clara gik ind på sit værelse og tog sin nye pyjamas på. Hun kunne ikke lade være med at tænke på fru Rainer. Hun virkede taknemlig for et par sokker til jul!

Da Clara tog sine tykke sokker på, kunne hun høre nogen spille noget smukt. Hun løb nedenunder og så, at mor og far sang julesange, mens fru Rainer spillede klaver. Clara sang med. Mens hun sang, kunne hun mærke en varm følelse brede sig i hjertet. »Det er vel egentlig slet ikke så tosset at have en gæst juleaften,« tænkte hun.

Om søndagen kom fru Rainer med i kirke og sad sammen med Claras familie under nadvermødet. Hun så rigtig glad ud. Clara smilede, mens hun delte sin salmebog med fru Rainer. Måske var det tid til at skabe en ny juleaftenstradition. ■

Forfatteren bor i Idaho i USA.

Jeg viser min nabo, som bor alene, kærlighed ved at besøge hende og tegne tegninger til hende.

Jill K. er 10 år og fra Californien i USA

Ældste
Paul B. Pieper
De Halvfjerds

Vær modig og DEL!

Vores familie har boet mange steder rundt om i verden. Vi har mødt mange forskellige mennesker og haft mange chancer for at dele evangeliet. Vores børn er blevet velsignet ved at bære vidnesbyrd.

Da vores børn var mindre, boede vi i landet Kasakhstan. På den tid var der ingen missionærer der. Når venner eller naboer ønskede at høre om evangeliet, var vi nødt til at være missionærerne!

Vores datter Marné fortalte sin ven Alyona om evangeliet. Alyona besluttede at lade sig døbe med tilladelse fra sin mor, som senere blev døbt sammen med Alyonas lillesøster. For nylig blev Alyona gift med en retfærdig ung mand i templet på Manhattan i New York, og Marné kunne være med! Hun var så glad for, at hun havde hjulpet sin ven med at lære om Jesus Kristus.

Da vi boede i Virginia i USA, gik vores søn Chris i Primary. En af Chris' venner og hans familie begyndte at mødes med missionærerne. Chris hjalp med at undervise familien. Han forberedte hver lektion og hjalp med at besvare deres spørgsmål. Familien besluttede sig for at blive døbt. Efter det var Chris aldrig i tvivl om, at han kunne tjene som missionær. Han vidste, at han kunne!

En anden gang kom en mand hjem for at arbejde på vores hus. Min hustru takkede ham, da han var færdig. »Vi vil gerne give dig en gave,« sagde hun. Hun gav ham en Mormons Bog.

Manden blev oprørt. Han forstod ikke, hvad vi troede på. Han troede, at vi ikke troede på Jesus Kristus.

Chris var modig og bar sit vidnesbyrd for manden. Chris fortalte, at han var medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Han sagde, at han troede på Jesus.

Mange af vor himmelske Faders børn kender ikke til evangeliet. Andre ved ikke, at vi tror på Jesus. Disse mennesker har brug for nogle, der vil være venlige og tale med dem. Vi kan være modige og bære vores vidnesbyrd. Vi kan hjælpe andre til at lære mere om Jesus Kristus! ■

Kirken i dag

*Brug disse figurer til at fortælle
Kirkens historie!*

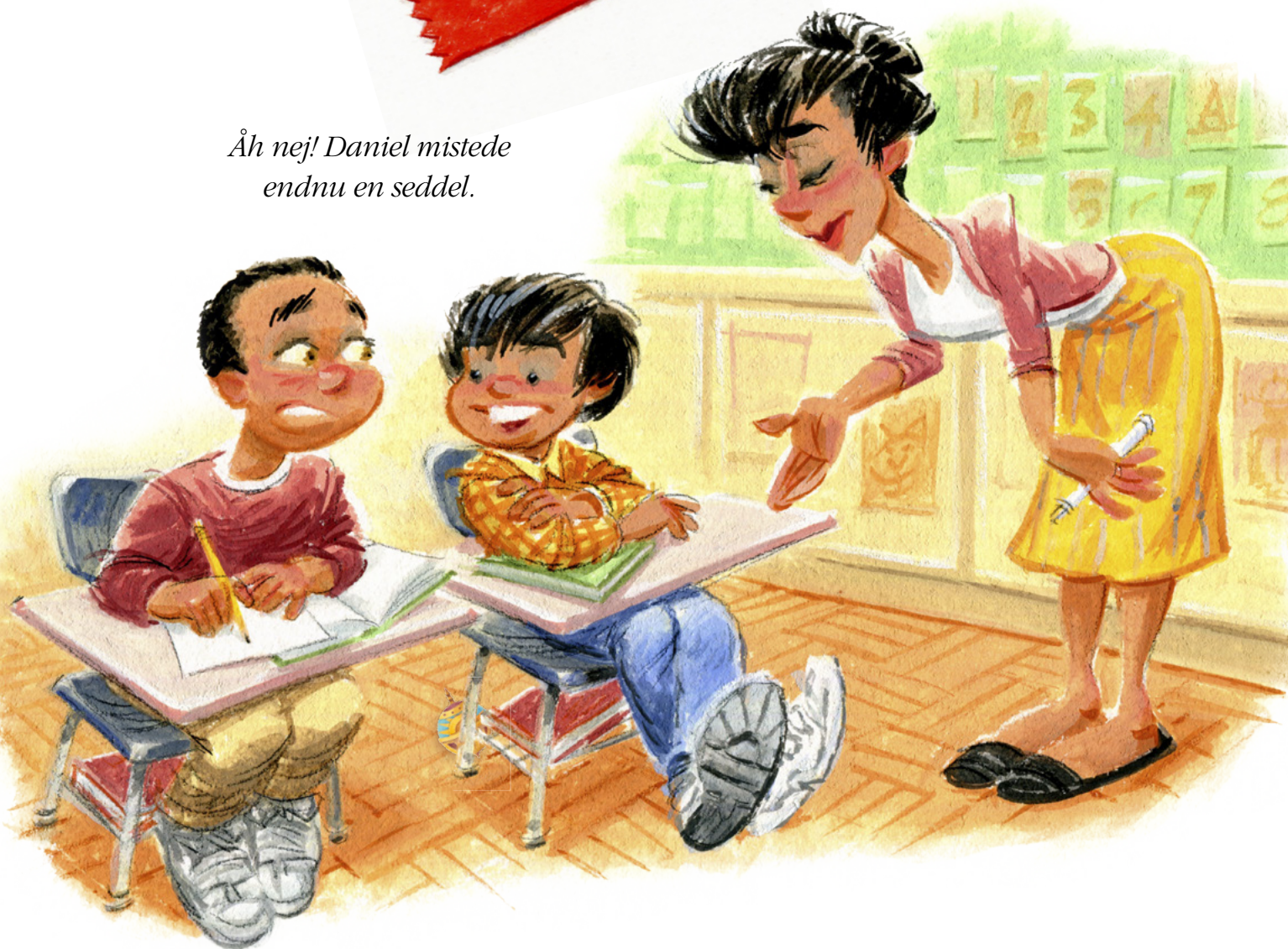
Præsident Monson

De hellige byggede en smuk by i Saltsødalen og brugte 40 år på at bygge templet i Salt Lake City. Kirken er vokset en masse siden dengang. Nu er der 156 færdigbyggede templer rundt om i verden, og Mormons Bog er blevet oversat til 110 sprog! Præsident Thomas S. Monson er vores profet i dag. Hvordan kan I hjælpe Kirken til fortsat at vokse?

Vi håber, du har kunnet lide årets serie af skikkelser i Kirkens historie!
I kan finde tidligere skikkelser på liahona.lds.org.

Den **RØDE** seddel

Åh nej! Daniel mistede endnu en seddel.

Darcie Jensen Morris

Baseret på en virkelig hændelse

»Når jeg er god og rar og hjælper andre på min vej, bli'r jeg så glad« (Syng med mig, s. D-1).

Mateo kiggede på ligningen på tavlen og skrev den hurtigt ned i sit kladdehæfte. Matematik var hans bedste fag, så han ville virkelig gerne følge med. Men han kunne knap nok høre, hvad fru Santos sagde, fordi hans ven Daniel snakkede.

»Shh! Daniel, jeg kan ikke høre noget,« hviskede

Mateo. Men Daniel blev ved med at tale. Til sidst hørte fru Santos ham.

»Daniel, du forstyrrer igen,« sagde fru Santos. »Du har allerede fået en advarsel. Nu bliver du nødt til at give mig en seddel.«

Daniel strakte sig langsomt under bordet og rakte hende sedlen. Hans skuldre sank ned, og han kiggede ned i gulvet. Fru Santos gav eleverne sedler, når de opførte sig pænt og hørte efter. Eleverne skrev deres navn på sedlerne og lagde dem hver dag i en bønne.

Men man skulle give en seddel tilbage, hvis man ikke opførte sig pænt. Hver fredag trak fru Santos en seddel op af bøtten, og vinderen måtte vælge en ting i klassens skattekiste. Daniel havde måttet aflevere en masse sedler tilbage for at snakke, så hans navn blev ikke trukket op særlig tit. Mateo var ked af, at Daniel mistede endnu en seddel.

I frikvarteret løb Mateo ud for at spille fodbold. Han så, at Daniel stod alene henne ved gyngerne. Han kunne se, at han græd. Mateo ville gerne hjælpe ham.

»Har du lyst til at spille fodbold?« spurgte Mateo.

Daniel sagde ikke noget. Mateo prøvede at tale lidt mere med ham, men Daniel vendte sig om.

»Nå, men jeg er på fodboldbanen, hvis du skifter mening.«

Mateo gik hen for at spille med sine andre venner, men han kunne ikke lade være med at tænke på Daniel. Mateo blev snart otte år og skulle døbes. Han ville gerne være som Jesus og være en god ven. Var der noget, han kunne gøre for at hjælpe Daniel?

Den næste dag læste klassen en historie i små grupper. Men i stedet for at læse kastede Daniel sin bog op i luften.

Mateo prøvede at stoppe ham. »Daniel, vi skal læse bogen, ikke lege med den.«

Daniel kastede bogen i vejret igen. Fru Santos så, at den næsten ramte loftet. Hun gik hen til Daniel og rakte sin hånd frem for at få en seddel. Daniel rakte ned under sit bord. Panikken spredte sig over hans ansigt, mens han ledte.

»Åh nej! Han må være løbet tør for sedler,« tænkte Mateo. Ingen sedler betød, at Daniel skulle sidde inde i frikvarteret. Mateo tænkte, så det knagede. Hvad kunne han gøre? Så fik han en god ide.

»Daniel,« sagde fru Santos, »hvis du ikke har en seddel, så ...«

Mateo tog en dyb indånding. »Må jeg betale for ham, fru Santos?« spurgte han.

Der blev helt stille i klassen. Det var der ingen, der havde spurgt om før. Mateo var ikke sikker på, hvad hun ville sige.

Fru Santos så overrasket ud. Så smilede hun. »Du er en rigtig god ven. Ja, du må gerne betale for Daniel.« Mateo rakte fru Santos en af sine sedler.

»Tak, Mateo,« sagde Daniel.

»Det er i orden,« sagde Mateo. »Skal vi så læse sammen nu?«

Daniel nikkede og tog sin bog op.

Da Daniel begyndte at læse, følte Mateo sig varm og glad indeni. Den gode ide var kommet fra Helligånden. Mateo vidste, at Jesus ønskede, at han hjalp Daniel – for han elsker Daniel. Og Mateo kunne mærke, at Jesus også elskede ham! ■

Forfatteren bor i Utah i USA.

JESUS BETALTE FOR OS

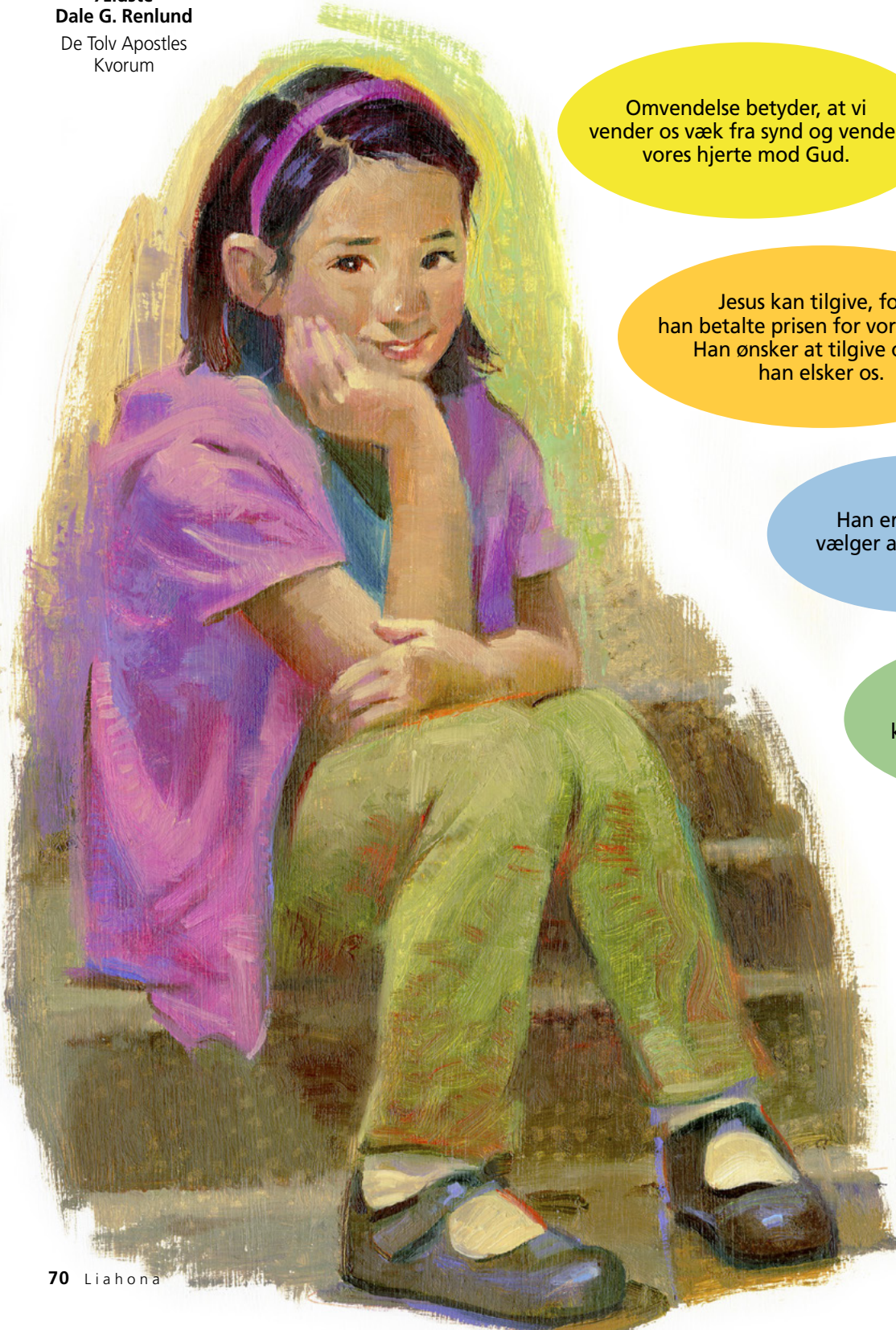
Mateo betalte for Daniel med en af sine sedler. Vi kan ikke betale for hinandens synder, men det kan Jesus! Fordi han elsker os, har Jesus betalt for alle vores synder. Når vi gør noget forkert, kan vi omvende os og blive tilgivet. Jesus kan hjælpe os til at blive bedre!

Ældste
Dale G. Renlund
De Tolv Apostles
Kvorum

Hvordan kan omvendelse hjælpe mig til at blive lykkelig?

Omvendelse betyder, at vi
vender os væk fra synd og vender
vores hjerte mod Gud.

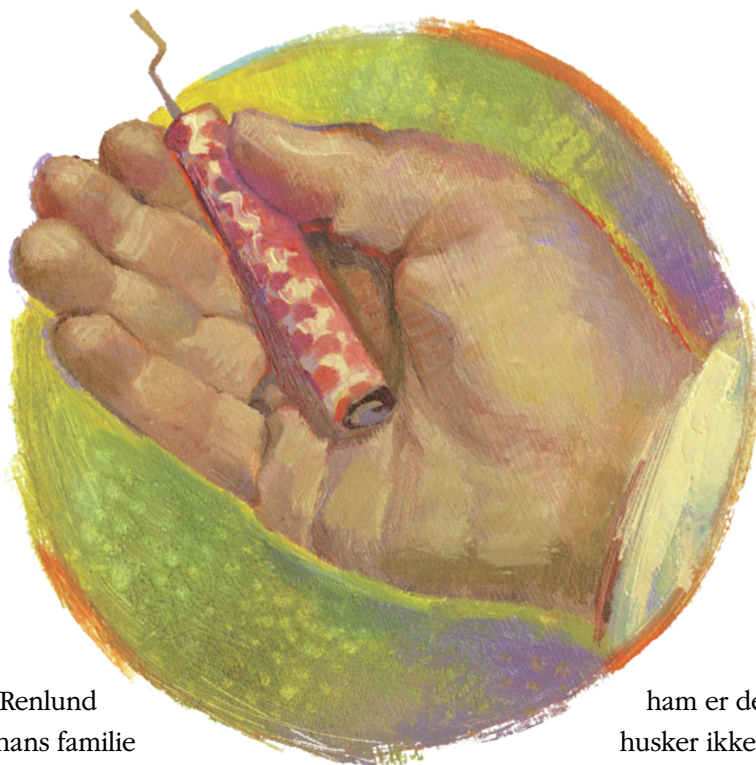
Jesus kan tilgive, fordi
han betalte prisen for vores synder.
Han ønsker at tilgive os, for
han elsker os.

Han er glad, når vi
vælger at omvende os.

Når han tilgiver os,
kan vi også føle glæde.

*Fra »Omvendelse:
Et glædeligt valg,«
Liahona, nov. 2016,
121-124.*

Kanonslaget

Da ældste Dale G. Renlund var 12 år, boede hans familie i Sverige. En søndag havde Dales ven Steffan medbragt et kanonslag og nogle tændstikker. Dale syntes, det var meget spændende. Dale tog det og tændte luntten. Han ville slukke luntten, men han brændte sine fingre og tabte det. Dale og Steffan så i rædsel til, mens luntten blev ved med at brænde.

Kanonslaget eksploderede! Der spredte sig en forfærdelig lugt i kirkesalen. Dale og Steffan skyndte sig at samle stumperne op og åbne vinduerne for at få lugten ud. De håbede, at ingen ville lægge mærke til det.

Da folk kom til nadvermødet, lagde de mærke til det. Lugten var så stærk, at folk havde svært ved at koncentrere sig om mødet. Dale var flov og skammede sig. Han vidste, at det, han havde gjort, skuffede vor himmelske Fader.

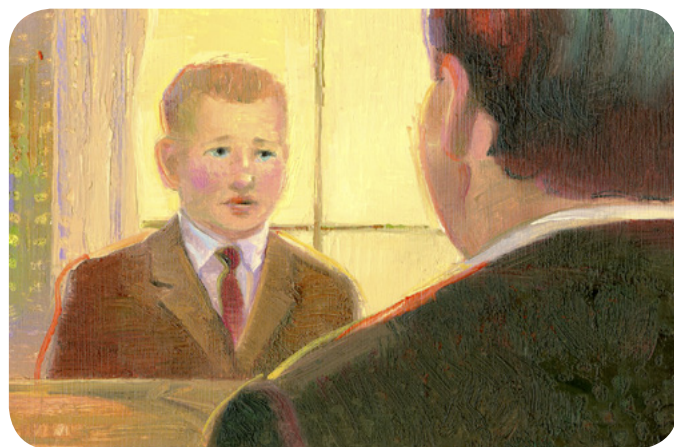
Efter kirke bad grenspræsidenten, præsident Lindberg, Dale om at komme ind på sit kontor, for han kunne se, at der var noget galt. Dale fortalte præsident Lindberg, at han var ked af det med kanonslaget.

Præsident Lindberg var venlig. Han slog op i skrifterne og bad Dale om at læse nogle understregede vers. Dale læste: »Se, den, der har omvendt sig fra sine synder,

ham er de tilgivet, og jeg, Herren, husker ikke mere på dem. Heraf kan du vide, om et menneske omvender sig fra sine synder: Se, han vil bekende dem og aflægge dem« (L&P 58:42-43).

Da Dale havde læst det, kunne han se, at præsident Lindberg smilede. Han følte, at han var blevet tilgivet. Dale var glad, da han forlod kontoret.

Ældste Renlund lærte, at han kunne blive tilgivet, når han gjorde noget forkert. Han kunne føle glæde, når han omvendte sig og holdt Guds bud. ■

12. december

»Salige er de, som sørger,
for de skal trøstes«
(Matt 5:4).

14. december

»Døm ikke, for at I ikke
selv skal dømmes«
(Matt 7:1).

13. december

»Alt, hvad I vil, at menne-
sker skal gøre mod jer, det
skal I også gøre mod dem«
(Matt 7:12).

11. december

»Jeg var fremmed,
og I tog imod mig«
(Matt 25:35).

15. december

»Salige er de
barmhjertige«
(Matt 5:7).

17. december

»I skal mødes ofte«
(3 Ne 18:22).

16. December

»Jeg var nøgen,
og I gav mig tøj«
(Matt 25:36).

19. december

»Fryd jer og glæd jer«
(Matt 5:12).

18. december

»I skal altid våge
og bede«
(3 Ne 18:15).

20. december

»Søg ... [Guds] rige«
(Luk 12:31).

21. december

»[Tilgiv] I mennesker deres overtrædelser«
(Matt 6:14).

24. december

»Således skal jeres lys skinne for mennesker, så de ser jeres gode gerninger og priser jeres fader, som er i himlene«
(Matt 5:16).

22. december

»Det, som I har set mig gøre, det skal I også gøre« (3 Ne 27:21).

23. december

»Jeg var syg, og I tog jer af mig«
(Matt 25:36).

25. december

»Der står skrevet: »Mit hus skal kaldes et bedehus«
(Matt 21:13).

Læs hver dag noget om, hvad Jesus sagde, og tænk over, hvordan I kan følge hans lære. Farv så stjernen bagefter!

Næste år samler vi stjerner fra børn over hele verden! Send os en stjerne og fortæl os, hvordan I har været et lysende eksempel. Glem ikke at vedlægge et foto, hvis I har et. Send det ind via lahona.lds.org.

BILLEDE FRA GETTY IMAGES

Jesu lære

Find mere om Jesu Kristi lære på Mormon.org i december!

De første 10 dage af denne aktivitet kan findes i den digitale version af denne artikel på lahona.lds.org eller på appen Evangelisk bibliotek.

Gør plads til ham

Tekst: Larry Hiller
Musik: Michael F. Moody

Opløftende ♩ = 76-84

1. Da Je - sus kom til den - ne jord, var han et ny - født
 (2. Og) li - ge - som i Bet - le - hem, så har vi al - le
 (3. Hos) os kan Je - sus få et sted, hvor han kan bo i

mp

barn. Men der var in - gen plads til dem, Ma -
 travlt i vo - res liv med dit og dat, og
 fred. Af hjer - ter - ne vi de - ler ud og det

ri - a hav - de in - tet hjem, hvor hun ku' de
 der - for kan vi glem - me at til - by - de
 gla - de bud - skab om hans bud og al hans

bli - ve mor. _____
 ham et hjem. _____
 kær - lig - _____

1. 2. 3. _____
 2. Og _____
 3. Hos _____
 hed. _____

Og al hans kær - lig - hed. _____

© 2017 Larry Hiller og Michael F. Moody.

Denne sang kan kopieres til lejlighedsvis, ikke-kommercielt brug i kirke og hjem.

Denne tekst skal medtages på alle kopier.

VORES SIDE

Vi talte om, hvor vigtigt templet er i vores liv og familie. Vi lavede modeller af templet med vores familie.

Primarybørn i en menighed i São Paulo i Brasilien

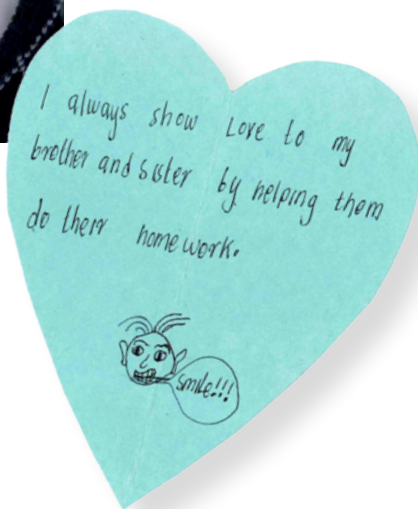
Jeg viser altid min bror og søster kærlighed ved at hjælpe dem med deres lektier. Smil!

Benjamin S. er 11 år og fra Kenya

Vi tog til stranden, da vi havde ferie og lavede et VDR-skjold i sandet.

Sofia, Matias og Tomás O. fra Argentina

DEN ALMÆGTIGE

*Alle spørger sig selv:
»Hvem er den Almægtige?«
Mange ved det ikke.
De ved ikke, at han er
i børnenes øjne.
Når de hører vindens hvisken,
i hjertet på den modige,
i dine kæres smil.
Og man kalder ham ikke bare
»Gud« eller »Den Almægtige«,
hellere for »vor himmelske Fader«.*

Adriana G. er 9 år og fra Chile

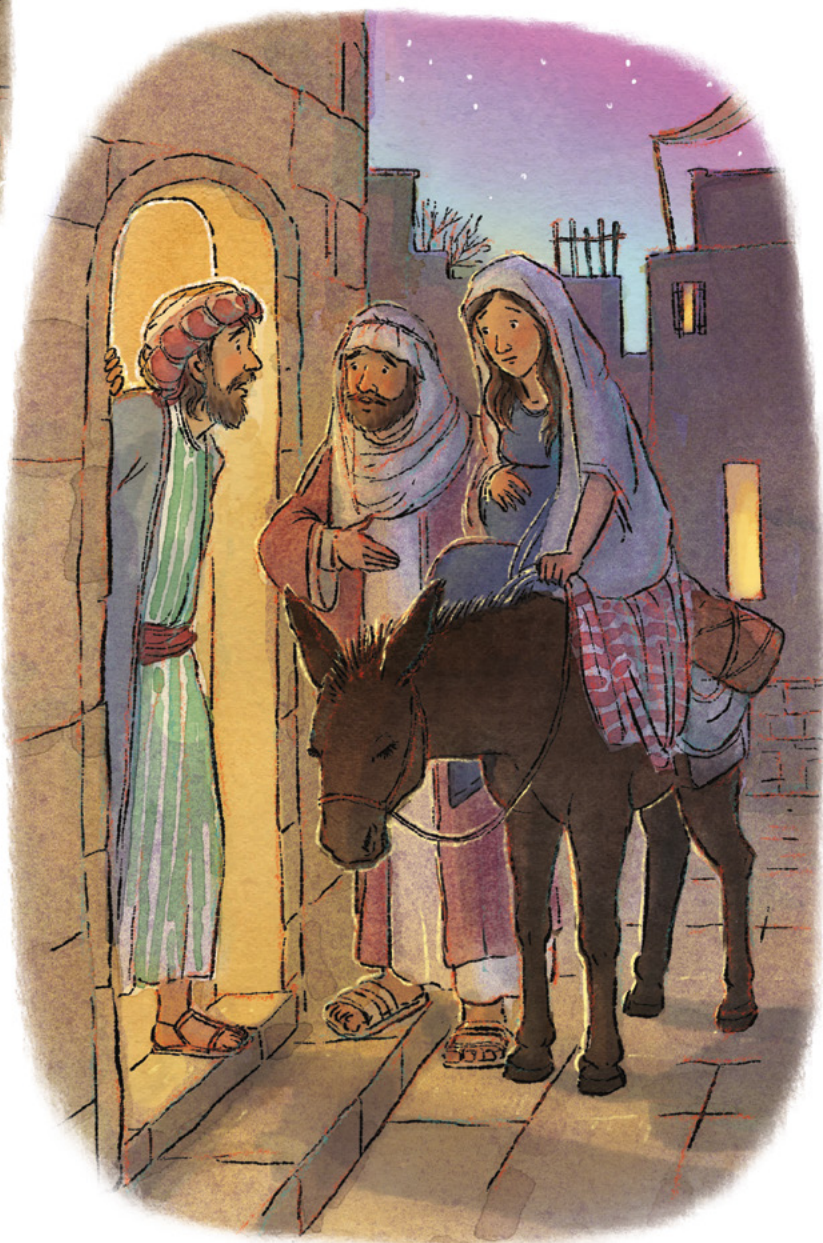
Jesus blev født i Betlehem

Kim Webb Reid

En engel kom til Maria og fortalte hende, at Gud fandt behag i hende. Hun skulle være mor til Jesus!

Maria og Josef rejste til Betlehem. Det var ved at være tid til, at Jesus skulle fødes. Der var så mange mennesker i Betlehem, at Maria og Josef ikke kunne få et værelse nogen steder. Så de fik lov til at sove i en stald.

Snart efter blev Jesus født. En lysende stjerne dukkede op på himlen for at vise alle, at Verdens Lys var kommet til jorden.

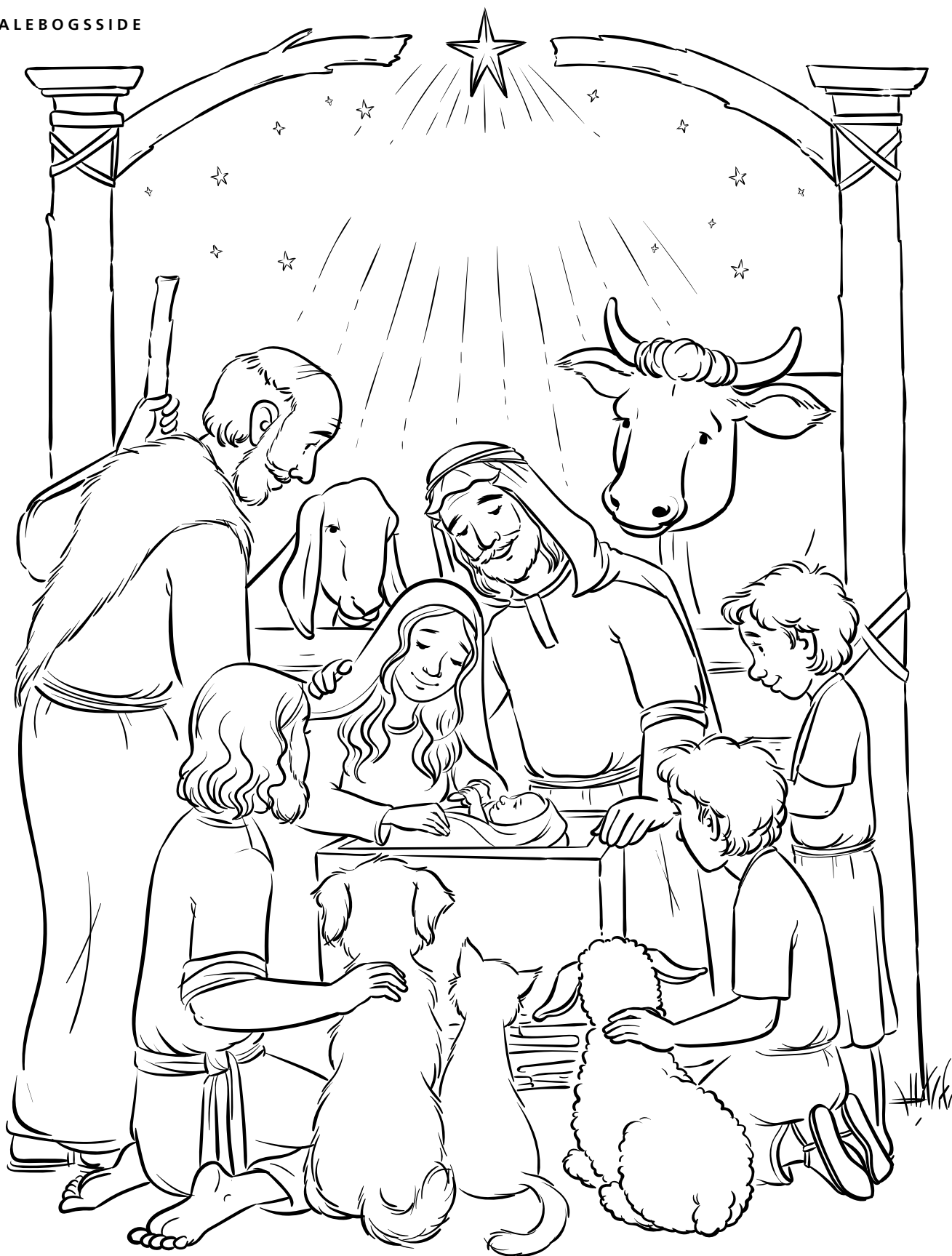

En engel fortalte nogle hyrder, at Jesus var blevet født. De skyndte sig hen for at se Jesusbarnet i en krybbe.

Jesus kom til jorden, fordi han elsker mig. Jeg vil følge hans lys denne jul og hele året rundt! ■

Fra Lukas 1:26-38; 2:1-20

»[Hyrderne] skyndte sig derhen og fandt Maria og Josef sammen med barnet, som lå i krybben« (Luk 2:16).

Af Joseph Smith
(1805-1844)

Kirkens første præsident

TAPRE I JESU SAG

Man kan ikke være for god.

Jeg elsker Kristi sag og dydens og kyskhedens sag, såvel som en retskaffen, stabil opførsel og en hellig adfærd.

Jeg tror på, at man skal leve et dydigt, retskaffent og helligt liv for Gud, og jeg føler det som min pligt at overtale alle mennesker med alt, hvad jeg formår, til at gøre ligeså, så de ophører med at gøre ondt og lærer at gøre godt og ikke længere synder, men er retskafne.

Vi kan styrke vores tro ved at tilegne os enhver god egenskab, som pryder børnene af den velsignede Jesus. Vi kan bede, når det er tid til at bede; vi kan elske vores næste som os selv og være tro i trængsler, med en viden om, at et sådant menneskes belønning er større i himmeriget. Hvilken trøst! Hvilken glæde! Lad mig leve den retfærdiges liv, og lad min løn blive som hans!

Lad mig som én, der virkelig ønsker menneskenes frelse, minde jer alle om at stræbe med gudfrygtig iver efter dyd, hellighed og Herrens befalinger. Vær gode, vær vise, vær retfærdige, vær fordomsfrie og vær frem for alt næstekærlige og altid rige på gode gerninger ...

Vær sagtomdige og beskedne, redelige og rene og gengæld ondt med godt ... Vær ydmyge og tålmodige i alle livets forhold, så skal vi vinde sejr med større ære.

Vi ønsker frimodigt at formane vores brødre til at være ydmyge og

bønsomme, til virkelig at vandre som lysets og dagens børn, så de får nåde til at modstå enhver fristelse og overvinde ethvert onde i vor Herre Jesu Kristi ærværdige navn.

Den tanke, at enhver vil få alt efter sin flid og udholdenhed i Herrens vingård, bør inspirere alle, som er kaldet til at være forkyndere af disse glædelige tidender ...

Vi sætter vores lid til Gud, og vi er fast besluttede på, med hans nådes hjælp, at forsvare vores sag og trofast holde ud til enden, så vi må blive kronet med kroner af celestial herlighed og indgå til den hvile, der er beredt for Guds børn ...

I kan ikke være for gode. Tålmodighed er himmelsk, lydighed er ædelt, tilgivelse er barmhjertigt og ophøjelse er guddommeligt. Den, der holder trofast ud til enden, vil på ingen måde miste sin belønning. Et godt menneske vil udholde alt for at ære Kristus. ■

Fra Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph Smith, 2011, s. 347-353.

**JESUS FREMSTILLET
I TEMPLET,
AF CHRISTEN DALSGAARD**

*»Herre, nu lader du din tjener gå bort med fred efter dit ord.
For mine øjne har set din frelse,
som du har beredt for alle folk:
Et lys til åbenbaring for hedninger og en herlighed for dit folk Israel.«
– Lukas 2:29-32; se også vers 25-35.*

Også i dette nummer

FOR UNGE VOKSNE

Min **gave** til Frelseren

Jeg følte mig utilstrækkelig som missionær. Indtil jeg indså, at jeg kunne holde op med at fokusere på mig selv og begynde at rette min opmærksomhed mod Frelseren.

s. 48

FOR DE UNGE

s. 54

Otte grunde til, at det er **skønt** at være **missionær** ved juletid

Har I ønsket at fortælle jeres venner om evangeliet, men ved I ikke hvordan? Julen er den nemmeste tid på året at være missionær!

FOR BØRN

Jesu lære

Forbered jer til jul ved at følge disse stjerner og Jesu lære.

s. 72

